

the
PLAIN TRUTH
a magazine of understanding
(NEDERLANDSE EDITIE)

de

ECHTE WAARHEID

een tijds

begrip

**SULEIMAN
FRANJIEH**
President
van Libanon



de ECHTE WAARHEID

een tijdschrift voor een zuiver begrip

7e jaargang, No. 1

Wereldoplage 2 591 988

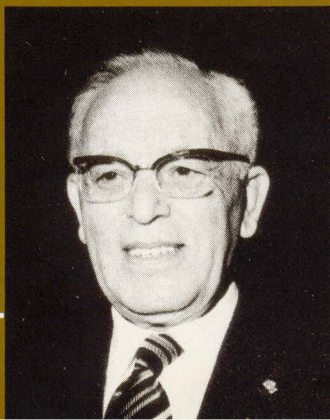
Januari 1974

ARTIKELEN

De strijdvragen rond het explosieve Midden-Oosten	2
Na januari 1975 — heeft het Gemenebest nog een toekomst?	6
Wat voor een blad is De Echte Waarheid?	10
Is er leven daarginds?	20
Vijftien jaar ruimtetechnologie — wat hebben we ermee bereikt?	22
Een gesprek met dr. James Fletcher, directeur van de NASA	24
Europa: Catastrofe en herleving — deel 3: Het Duitse rijk in de middeleeuwen	28
Uw levenswijze is de enige religie	37

RUBRIEKEN

Persoonlijk	1
Vooruitlopend nieuws	14
Wat u kunt doen	36
Wat onze lezers schrijven	40
Euronieuws	41



ONZE OMSLAGFOTO

Suleiman Franjeh werd geboren in de bergstreek rond het stadje Zegarta in het noorden van Libanon. Hij beheerde een grote verscheidenheid van portefeuilles alvorens hij in augustus 1970 president van Libanon werd. President Franjeh is lid van de Syrische kerkgemeenschap der maronieten, die de helft van het christelijke bevolkingsdeel van Libanon uitmaken.

Dalati & Nohra

Hoe uw abonnement betaald werd

Uw reeds betaalde abonnement werd mogelijk gemaakt door de bijdragen van degenen die vrijwillig medewerkers geworden zijn in de ondersteuning van dit wereldomvattende werk. Ambassador College is als een afzonderlijke instelling verbonden aan de Worldwide Church of God, Pasadena, Californië, VS, en een gedeelte van de financiële behoeften van het werk wordt door die Kerk gedragen. De uitgevers hebben niets te koop en hoewel bijdragen dankbaar aanvaard worden, wordt het publiek nooit om financiële steun verzocht.

President-directeur en hoofdredacteur
Herbert W. Armstrong

Vice-voorzitter en adj.-hoofdredacteur
Garner Ted Armstrong

Algemeen redacteur: Herman L. Höh

Chef-redacteurs: David Jon Hill, Raymond F. McNair

Redacteur vormgeving: Arthur A. Ferdig

Kernredactie: William F. Dankenbring, Jerry J. Gentry, Gene H. Hogberg, Paul W. Kroll

Redacteurs en medewerkers: Robert Boraker, Robert L. Kuhn, Ernest L. Martin, Gerhard O. Marx, Patrick A. Parnell, Richard C. Peterson, Paul Royer, Richard H. Sedliacik, P. M. Traustein, Charles F. Vinson, Eugene M. Walter, William R. Whikehart

Correspondenten: Bonn: John Karlson; Brussel: Ray Kosanke; Genève: Colin Wilkins; Johannesburg: Robert Fahey; Londen: Roderick C. Meredith; Manila: Colin Adair; Mexico: Enrique Ruiz; Sydney: Dennis G. Luker; Vancouver: Dean Wilson; Washington D.C.: Dexter H. Faulkner

Documentatie en nieuwsdienst: Jeff Calkins, Chris L. Carpenter, Werner Jebens, Paul Knedel, Jeff Moss, David Price, Rodney Repp, Donald D. Schroeder, Marc Stahl, Keith Stump

Ontwerp en uitleg: Allen Merager, Ron Lepska, Monte Wolverton

Fotoredacteur: David Conn; Fotografen: Alan Beardsmore, Gary George, Ian Henderson, Mike Hendrickson, Alfred Hennig

Administrateur: Albert J. Portune

Directeur uitgeverij: C. Wayne Cole

Hoofd distributie: David Jon Hill

Nederlandse Editie

Redactiestaf: Roy McCarthy, Dick Gagel, Mathieu Janssen, Han Wilms, Iepke Klarenberg, Thea Clay, Jeannette van Pelt

Grafische verzorging: John Dunn, Tony Morrell

The PLAIN TRUTH wordt maandelijks (behalve het gecombineerde nummer van juli-augustus) gedrukt door Ambassador College Press, Pasadena, Californië, VS; St. Albans, Engeland; en door Ambascos Press Pty. Ltd., North Sydney, Australië. Duitse en Nederlandse edities worden uitgegeven te St. Albans, Engeland; Spaanse en Franse edities te Pasadena, Californië, VS. © 1974 Ambassador College (U.K.) Ltd. Alle rechten voorbehouden.

TOEN IK hier in Beiroet aankwam, waren gebeurtenissen die typerend zijn voor de zich snel wijzigende verhoudingen in de wereld zich aan het aaneenschikken tot een geheel dat weinig goeds voorspelt.

Ik vind het van belang onze lezers in het kort uiteen te zetten hoe ik de toestand in de wereld op dit ogenblik zie,* en waarheen wij op weg zijn — alsmede u op de hoogte te brengen met de persoonlijke contacten die ik de afgelopen paar weken gelegd heb.

Hier volgt een kort overzicht:

De politiek niet-gebonden landen beëindigden juist hun vierde topconferentie te Algiers. Aanwezig waren koningen, presidenten en premiers uit 76 landen. Onder hen waren premier Indira Ghandhi van India, president Sadat van Egypte, Haile Selassie van Ethiopië, koning Hoessein van Jordanië, Fidel Castro van Cuba en president Tito van Joegoslavië.

De betekenis van de vierde topconferentie lag niet in wat er tot stand werd gebracht, want dat was in feite nihil. Wat wél veelzeggend was dat, zoals gebruikelijk als staatshoofden van verscheidene landen bijeenkomen om zogenaamd vrede en onderling begrip na te streven, deze conferentie beheerst werd door kibbelen en bevechten achter de schermen waarbij ieder op zijn eigen voordeel uit was.

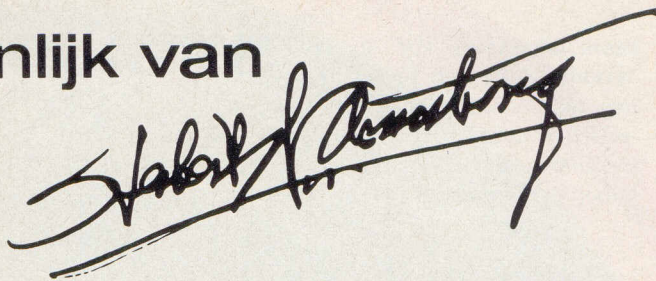
De andere veelbetekenende factor was dat de enige kwestie waarover de meesten het eens konden worden, kritiek op of veroordeling van de Verenigde Staten en Israël was. Voor hen die de ware herkomst en identiteit van deze landen die het doelwit van kritiek waren, onderkennen, is het feit dat deze kritiek geleverd werd, veelbetekenend.

Eén staatshoofd die van plan was geweest deze conferentie bij te wonen, schitterde door afwezigheid. Hij haalde vettere krantekoppen dan de conferentie zelf. Op zijn uitnodiging had ik een afspraak gemaakt om hem precies drie weken daarvoor te ontmoeten. Deze man was president Salvador Allende van Chili.

De dag dat ik in Santiago aankwam om de president te ontmoeten, was een vrijdag die toevallig een nationale feestdag was. De volgende dag was de

* Dit overzicht werd ongeveer twee weken vóór het uitbreken van de oorlog in het Midden-Oosten geschreven.

Persoonlijk van



DE WERELDSITUATIE MOMENTEEL, GEZIEN VANUIT HET M.-OOSTEN, AFRIKA EN ZUID-AMERIKA.

president druk bezig met de wijziging van zijn regeringsploeg. Mijn onderhoud met hem werd voorlopig op maandag vastgesteld. Onverwachte gebeurtenissen, die samenhangen met de crisis in zijn in het nauw gebrachte regering, waren aanleiding voor hem de stad te verlaten. Hij liet mij een boodschap toekomen met het verzoek of in het licht van de omstandigheden de chef van het protocol als zijn plaatsvervanger kon optreden.

President Allende nam een belangrijke plaats in het huidige onrustige wereldbestel in, omdat hij de enige marxist was die ooit langs democratische weg tot staatshoofd was verkozen, hoewel hij geen meerderheid van stemmen had behaald.

Ten tijde dat ik daar was, maakte het land een staking van vrachtrijders mee, die later van doorslaggevend belang zou blijken. President Allende was beslist van plan de topconferentie van politiek niet-gebonden landen te Algiers bij te wonen. Maar de crisis in zijn regering werd steeds ernstiger, en hij was niet in staat de conferentie bij te wonen.

Juist op de dag dat de conferentie te Algiers ten einde liep, werd zijn regering door een militaire staatsgreep omvergoorpen, waarbij hij het leven verloor. Enerzijds zegt men dat het zelfmoord was, anderzijds zegt men dat één van zijn eigen paleiswachten hem heeft doodgeschoten. Andere berichten lieten sterk doorschemeren dat iemand van de mili-

taire junta hem heeft gedood. Zoek het maar uit.

Dat was de eerste van enkele belangrijke gebeurtenissen die plaatsvonden toen we in Beiroet aankwamen. Andere waren:

— De conferentie van politiek niet-gebonden landen te Algiers viel samen met een andere gebeurtenis typerend voor de toestand van de wereld van vandaag — de episode van het kidnappen en de ontvoering per vliegtuig van Saoedi-arabische ambassadeleden te Parijs door Palestijnse terroristen.

— Bomaanslagen zijn nog steeds schering en inslag in Noord-Ierland en Engeland.

— Koning Feisal van Saoedi-Arabië dreigde de olie als een politiek wapen te gebruiken om de Verenigde Staten te dwingen minder steun aan Israël te verlenen. Dit gebeurde temidden van een hoogst ernstige energiecrisis. Saoedi-Arabië is het enige land dat de energiecrisis zou kunnen afwenden. Het produceert zo'n kleine 8 miljoen vaten olie per dag en kan dit in de eerstvolgende jaren opvoeren tot ruim 20 miljoen vaten — mits koning Feisal dat wil — en alleen dat kan de crisis in het Westen voorkomen.

— Wat eveneens typerend is voor hedendaagse ontwikkelingen is dat de Verenigde Staten in sommige landen ervan werden beschuldigd de staatsgreep in Chili te hebben aangemoedigd.

— Naar verluidt heeft de Zuid- (Zie verder pagina 15)



**DE
STRIJDVRAGEN
ROND**

**HET
EXPLOSIEVE
MIDDEN
OOSTEN**

door Raymond F. McNair

Waarom zijn de Verenigde Staten, de Sowjet-Unie, de VN of een andere instantie gedurende meer dan een kwart eeuw niet in staat geweest de knoop in het Midden-Oosten te ontwarren? Een nog belangrijker vraag: is in de afzienbare toekomst een oplossing mogelijk?

SINDS meer dan vijftig jaar proberen enkele van de scherpzinnigste geesten in de VN en elders oplossingen te vinden voor de explosieve strijdvragen rond het Midden-Oosten.

Tot dusver is echter niemand komen aandragen met werkelijk bruikbare oplossingen — een afdoend, duurzaam middel om een eind te maken aan de diepgewortelde haat en argwaan die als een zware wolk dreigend boven dit onrustige deel van de wereld hangen.

Hoe komt dat?

Leiders van naam hebben herhaaldelijk gewaarschuwd dat de grootste onrusthaard ter wereld het onberekenbare Midden-Oosten is! De tragische oktober-oorlog heeft de juistheid van hun analyse onderstreept. Deze drie weken lange oorlog heeft duizenden Arabieren en Israëli's het leven gekost. Hij heeft vele duizenden tot weduwen en wezen gemaakt en veel smart en bitterheid achtergelaten. De totale verliezen aan have en goed en oorlogstuig belopen ettelijke miljarden dollars.

Maar hebben de partijen hun les geleerd? Zijn zij tot het inzicht gekomen dat de weg naar vrede, welvaart en geluk niet via oorlog gaat?

Oorzaken van onenigheid

Wie draagt de verantwoordelijkheid voor het ontstaan van de onenigheid in het Midden-Oosten die gedurende meer dan een kwart eeuw tot zo'n overstelpende mate van argwaan, haat en bloedvergieten heeft geleid?

Velen menen dat de eigenlijke kiemen van de huidige onenigheid in het Midden-Oosten gezocht moeten worden in een in 1917 gedane Britse belofte voor „de vestiging in Palestina van een nationaal tehuis voor het joodse volk.” Deze verklaring — of, zoals de joden haar beschouwen, deze belofte — werd gedaan door de

toenmalige Britse minister van Buitenlandse Zaken, Lord Balfour, in de nu beroemde (of beruchte, volgens de meeste Palestijnse Arabieren) Balfour-verklaring van 1917.

Aan het einde van de Eerste Wereldoorlog kreeg Groot-Brittannië een mandaat over Palestina. De inheemse Arabieren, die vele eeuwen de meerderheid der bevolking hadden gevormd, maakten zich evenwel reeds spoedig ongerust over de Balfour-verklaring. Velen waren van mening dat de opbouw van een nationaal tehuis voor de joden in Palestina alleen maar ten koste van hen kon plaatsvinden.

Tussen de Eerste en de Tweede Wereldoorlog kwamen joden in beperkte aantallen Palestina binnen. Zij werden voornamelijk zakenlieden en boeren. Met geldelijke steun van joden overal ter wereld kochten zij geleidelijk hoe langer hoe meer grond op.

Toen kwam als een afschuwelijke nachtmerrie de Tweede Wereldoorlog over Europa. Heel Europa — en de wereld — kwam onder de gesel van de afschuwelijkste oorlog uit heel de geschiedenis. Vele volken hadden te lijden onder de agressieve politiek van nazi-Duitsland, maar geen volk werd zozeer opgejaagd en afgeslacht als de joden. Een verbijsterde wereld moest ten slotte de afgrijpselijke waarheid aanvaarden van de poging der nazi's om zoveel mogelijk Europese joden uit te roeien.

Vóór Hitlers meedogenloze vervolgen werd de joden dikwijls de toegang tot en de bescherming door andere landen ontzegd. Misschien kwam het hierdoor dat er aan het einde van de Tweede Wereldoorlog een grote sympathie naar de joden uitging. Deze sympathie was een wijd verbreid, zij het niet wereldomvattend, verschijnsel.

In 1947 kon er in de VN voldoende sympathie worden gevonden om deze een resolutie te doen aannemen ten gunste van de vestiging van een nationaal tehuis voor de joden in wat tot op dat ogenblik Palestina heette. Op 29 november 1947 stemde de Algemene Vergadering van de VN voor de verdeling van Palestina tussen joden en Arabieren. Zowel Rusland als de Verenigde Staten stemden voor verdeling en voor de geboorte van Israël. De Arabische

leden van de VN verzetten zich heftig tegen de resolutie, maar werden overstemd.

De door de VN geschapen staat Israël werd op 14 mei 1948 geboren. De droom der zionisten van een nationaal tehuis voor joden in Palestina was eindelijk verwezenlijkt. Overal ter wereld verkeerden de joden in een opgetogen stemming.

Arabische oogmerken

Vele Arabieren beschouwden die pasgeboren joodse staat als een wig in hun midden — als „een geïsoleerde, westers georiënteerde voorpost van het expansionistische zionisme”. Ze vreesden dat op den duur „zionisten” hoe langer hoe meer de Arabieren van hun land zouden beroven en hen verder terugdringen naar de onherbergzame woestijngebieden.

Op 15 mei 1948 — de dag nadat Israël was geboren — vielen de legers van Syrië, Egypte, Jordanië, Libanon, Irak en Saoedi-Arabië de jonge natie aan. Hun uitgesproken bedoeling? De vernietiging van deze indringer! De Israëli'sche strijdkrachten dreven de Arabische legers terug. Op 7 januari 1949 kwam het door toedoen van de VN tot een bestand. Halverwege 1949 stemden de Arabieren toe in een wapenstilstand, maar inmiddels omvatten Israëls grenzen ruim een derde meer dan het gebied dat de VN het oorspronkelijk hadden toegewezen.

De Arabieren hebben herhaaldelijk gezegd dat zij er geen bezwaar tegen hebben dat er joden in de Arabische landen wonen, maar dat zij gekant zijn tegen „zionisme”: het denkbeeld dat de joden het recht hebben hun nationale souvereiniteit in Palestina te herstellen.

Wijnen president Nasser formuleerde de Arabische gevoelens tegenover het „zionisme”. Hij zei: „De Israëli's hebben vele malen gezegd dat hun land zich van de Nijl tot de Eufraat uitstrekt”. Toen men hem vroeg of hij persoonlijk geloofde dat dit het Israëli'sche oogmerk was, antwoordde hij: „Natuurlijk!” Nasser beloot: „Ze stichten Israëli'sche nederzettingen in de Sinai, op de Golanhoogvlakte in Syrië en in Hebron in Jordanië. Daarom kan men maar heel moeilijk aan de indruk ontkomen dat hun *raison d'être* expansie is.”

De tijd heeft deze zienswijze niet veranderd.

President Anwar Sadat van Egypte heeft Israël gewaarschuwd: „Wij hebben gevochten en wij zullen blijven vechten om ons land dat door de Israëli's in 1967 werd bezet, te bevrijden, en om de middelen te vinden ten einde de wettige rechten van het Palestijnse volk te herstellen”.

„Wat is ons doel? Wij willen werkelijk vrede...”, zei de Egyptische minister van Buitenlandse Zaken.

Hoe die vrede tot stand te brengen is het vraagstuk waarmee de Arabieren geconfronteerd worden.

En hoe zit het met de USSR? Welk

ping van het kapitalisme over de gehele wereld.

Bovendien hoopt Rusland met behulp van de oliecrisis in het Midden-Oosten een wig tussen Amerika en zijn NATO-partners te drijven. Rusland hoopt dat er inzake de politiek voor het Midden-Oosten onenigheid tussen Europa en de Verenigde Staten ontstaat, om toch maar in de gunst van de Arabieren te blijven en daardoor te voorkomen dat de oliecrisis nog verder wordt dichtgedraaid. Indien de Arabieren er in de toekomst toe overgaan de oliecrisis voor Europa te sluiten, zal dit

gen tussen de Arabieren en de Israëli's, niet door derden.

Israëli's vergelijken de Arabische aanval op Jom Kippoer, voor hen de heiligste dag van het jaar, met de aanval die de Japanners in 1941 op Pearl Harbor deden. Zij huiveren bij de gedachte aan het bloedvergieten en de slachting die zij zouden hebben ondergaan indien in oktober de „bezette gebieden” niet als een buffer in hun macht waren geweest.

Amerikaanse politiek

De Verenigde Staten hebben hunnerzijds voortdurend gepoogd zowel met Israëli's als Arabieren op vriendschappelijke voet te blijven. Amerika heeft dan ook voortdurend niet alleen aan Israël, maar ook aan Jordanië en nog enkele Arabische landen oorlogstuig geleverd. De Verenigde Staten hebben getracht de soevereiniteit van Israël te garanderen zonder de Arabieren van zich te vervreemden.

Maar dit is een moeilijke, zo niet onmogelijke taak gebleken. De Arabieren weten dat Amerika in het verleden meer pro-Israël dan pro-Arabisch is geweest. Zij hebben bij Amerika aangedrongen op een meer „onpartijdige” benadering van het conflict in het Midden-Oosten.

President Nixon heeft gezegd dat Amerika noch pro-Israël, noch pro-Arabisch, maar pro-vrede is. Maar hoe die vrede te bereiken, is het vraagstuk waar Amerika zich voor geplaatst ziet.

Houdt Washington de sleutel in handen?

Zowel vóór als na de laatste ronde van de oorlog in het Midden-Oosten is het de Arabieren pijnlijk duidelijk geworden dat de oplossing van het probleem niet in Moskou ligt. De gecombineerde macht van de Syrische en Egyptische legers kon, zelfs met het aanvankelijke voordeel van een verrassingsaanval, Israël niet militair verslaan. De Israëli's hadden alleen verslagen kunnen worden indien de Russen rechtstreeks met hun strijdkrachten tussenbeide waren gekomen. President Nixon waarschuwde de Russen evenwel in niet mis te verstane termen, *niet* tussenbeide te komen.

De Arabieren geloven dat het komen tot een regeling door onderhandelingen door Washington kan

**„Wij hebben gevochten en wij zullen blijven vechten om ons land dat door de Israëli's in 1967 werd bezet, te bevrijden, en om de middelen te vinden om de wettige rechten van het Palestijnse volk te herstellen.”
— Anwar Sadat**

voordeel wil zij uit het conflict in het Midden-Oosten halen?

Velen zijn ervan overtuigd dat de USSR niet naar de vernietiging van Israël streeft. Deze analytici geloven veeleer dat het de politiek van Moskou is het Midden-Oosten onrustig te houden om hun doeleinden in dat gebied te bevorderen. Volgens deze redenering heeft Moskou Israël als „bron van spanning” nodig. Of zoals één waarnemer het formuleerde: „Moskou wil de Israëli's niet in zee drijven... Israël is een noodzakelijk aambeeld voor de Russische hamer”.

Ofschoon Rusland indertijd vóór de verdeling van Palestina stemde en daardoor voor de nationale zelfstandigheid van Israël, heeft het zich sindsdien tot voorvechter van de zaak der Arabieren gemaakt om op politiek, economisch en militair gebied in het Midden-Oosten een voet in de deur te krijgen. Rusland zou de toestand in het Midden-Oosten graag labiel houden ten einde meer anti-Amerikaanse gevoelens onder de Arabieren op te wekken. Ook al hebben de Russen geen olie uit het Midden-Oosten nodig, zij zouden er graag de *controle* over uitoefenen als instrument voor de uiteindelijke omverwer-

Rusland een strategisch voordeel boven de NATO-landen geven.

Een Israëli'sche zienswijze

De meeste Israëli's zijn er niet van overtuigd dat de Arabieren hebben afgezien van hun dikwijls geuite bedoeling, hen in zee te drijven.

De Israëli'sche premier Golda Meir zei onlangs: „Wij weten dat onze zaak opgeven de dood betekent, vernietiging van onze soevereiniteit en fysieke vernietiging van heel ons volk. Daartegen zullen wij vechten met alles wat in onze macht ligt.”

De joden weten dat zij gedurende 1900 lange jaren geen nationaal tehuis hebben gehad. Ze zijn het beu te worden opgejaagd en zonder land te zijn. Daarom hebben de joden gezworen: „Dat nooit meer!” Velen zijn nu (met toestemming van de Verenigde Naties) in het land gevestigd dat zij eens hebben bezeten. Zij zijn niet van plan wat zij als hun vaderland beschouwen op te geven.

Israël heeft er steeds de nadruk op gelegd dat het met niets minder genoegen zal nemen dan „veilige en erkende grenzen” die tot stand zijn gekomen door directe onderhandelings-

worden verwezenlijkt. De vraag is hoe de Arabieren de Verenigde Staten ertoe kunnen overhalen een zodanige druk op de Israëli's uit te oefenen dat dezen genoeg concessies doen om tot een regeling te komen.

Wat moeten de Arabieren doen nu Israël, als gevolg van de oktoberoorlog, nog iets méér van hun grondgebied bezet houdt? Hoe kunnen zij Israël ertoe bewegen concessies te doen?

Indien de Verenigde Staten zich niet genoeg inspannen om Israël ertoe te brengen althans een aanzienlijk deel van de bezette gebieden op te geven, menen de Arabieren dat zij geen ander alternatief hebben dan voor de vijfde maal ten oorlog te trekken.

Het is evenwel niet duidelijk hoeveel invloed de Verenigde Staten op Israël kunnen uitoefenen, zelfs indien ze dit mochten proberen. Men bedenke dat de Israëli's reeds de Gabriël-raket fabriceren en het Uzi-geweer (dat als een voortreffelijk wapen wordt beschouwd). En Israël is blijkbaar voornemens nog meer dringend benodigd wapentuig te maken, zodat het meer vrijheid van handelen zal hebben en zich niet meer zo bezorgd zal hoeven te maken over diplomatieke pressie van zijn bondgenoten of dreigementen van zijn vijanden. Israël heeft herhaaldelijk gezegd dat het voor zijn nationale veiligheid alleen op zijn eigen kracht kan vertrouwen.

Vandaar dat de knoop in het Midden-Oosten met iedere oorlog die plaatsvindt, naar het schijnt nog meer in de war raakt.

Wiens schuld?

Wie heeft er schuld in deze strijd in het Midden-Oosten? Joden of Arabieren? Nixon heeft gezegd: „Beide partijen hebben schuld”.

De werkelijkheid is dat niet *alleen* jood en Arabier erbij betrokken zijn. Anderen zijn er evenzeer bij betrokken — Britten, Fransen, Amerikanen en Russen. Allen hebben bijgedragen tot de misverstanden, de argwaan, de vrees en de haat in het Midden-Oosten. En een aanzienlijk deel van het wereldpubliek is eveneens besmet, naarmate landen in deze langdurige strijd tussen jood en Arabier partij gaan kiezen.

De eenvoudige waarheid is dat de Verenigde Naties, de Sowjet-Unie, de Verenigde Staten of enigerlei ander

land geen van alle feitelijk over de oplossing voor de impasse in het Midden-Oosten beschikken. Geen enkele denkbare menselijke regeling zal de strijdende partijen of hun beschermheren werkelijk bevredigen. De „vredeboden” zijn tot mislukking gedoemd doordat hun oplossingen niet ingaan op de ware oorzaken van de spanningen in het Midden-Oosten.

Het is feitelijk zo dat de meeste onderhandelaars geen notie hebben van de ware oorzaken van de huidige spanningen of weigeren deze oorzaken te erkennen. In meer directe bewoordingen: het is het onvermogen van de

andschap en de daaruit voortvloeiende oorlogen en verwoesting. De gehele geschiedenis laat niets anders zien dan dat de mens van zichzelf de weg naar vrede niet kent, noch inziet hoe zijn menselijke aard functioneert. De oplossingen en middelen waar de naar vrede speurende mensheid mee op de proppen is gekomen, deugen eenvoudig niet. De waarheid is dat noch Amerika noch enig ander land ter wereld over de sleutel beschikt voor een duurzame en vreedzame oplossing voor het Midden-Oosten.

Alleen de Auteur, Ontwerper en Schepper van dit heeal verkeert in

„Wij weten dat onze zaak opgeven de dood betekent, vernietiging van onze soevereiniteit en vernietiging van heel ons volk. Daartegen zullen wij vechten met alles wat in onze macht ligt.”
— Golda Meir

hedendaagse mens — ongeacht nationaliteit, ras of geloof — in te zien dat hij op zichzelf, binnen de grenzen van zijn verstandelijke vermogens, niet de aangeboren bekwaamheid, kennis of wijsheid bezit om zijn eigen leven of zijn natie in de richting van duurzame vrede en voorspoed te leiden.

Hoe aanmatigend deze uitspraak ook mag klinken, het is evenwel de opzet en de plicht van dit blad, zijn lezers mede te delen dat de gehele mensheid het contact heeft afgesneden met de bron die ware kennis en wijsheid ter beschikking stelt. Dat contact is met het Wezen dat de gehele mensheid schiep en dat in den beginne de mensheid een geheel van normen en richtsnoeren gaf waarnaar zij diende te leven.

Wij stellen hier onomwonden dat tenzij of totdat de landen op deze aarde weer in overeenstemming raken met dat Wezen en zijn leidraden, er geen oplossing zal komen die duurzaam en billijk is voor de volken van het Midden-Oosten.

De resultaten van het „streven naar vrede” zoals de mens dat in de loop der geschiedenis heeft aangepakt, zijn overal rondom ons zichtbaar — de bewapeningswedloop, vij-

een positie vrede te scheppen in dit kritieke deel van de wereld. Ongeacht hoe religieus dit u in de oren mag klinken, ongeacht hoe u dat Wezen noemt, zij het God, Allah, Dieu, Gott, Dios of in welke taal dan ook, Hij — en Hij alleen — zal vrede in het Midden-Oosten bewerkstelligen.

Gelukkig zal deze eerder bewerkstelligd worden dan de meeste mensen dromen. De „heerschappij [over de hele wereld] rust op zijn schouder” (Jesaja 9:5). Wiens schouder? De schouder van de „Vrededorst”. „Groot zal de heerschappij zijn en eindeloos de vrede...” (vers 6).

In komende nummers van *De ECHTE WAARHEID* zullen wij een veel dieper inzicht geven in de voortdurende verwickelingen van de strijd rond het Midden-Oosten in het verleden, het heden maar ook in de toekomst wanneer vrede, geluk en welvaart zich over het Midden-Oosten en heel de wereld zullen uitstrekken. □

Indien u nu reeds belang stelt in de ideale oplossingen voor onze wereldomvattende problemen, schrijf dan om ons gratis boekje, *De ideale wereld van morgen — een blik in de toekomst.*

Vertegenwoordigers van de Gemeenebestlanden die de conferentie bijwoonden, gefotografeerd met koningin Elizabeth in het landhuis Rideau Hall te Ottawa. Eerste rij v.l.n.r.: Nigeria, generaal Gowon; Singapore, premier Lee Kuan Yew; Sri Lanka, mevr. Bandaranaike; Tanzania, Mwailimu Nyerere; koningin Elizabeth; Canada, premier Pierre Trudeau; de Duke of Edinburgh; Barbados, premier Errol Barrow; Malta, premier Dom Mintoff. Tweede rij: Cyprus, John Christophides, Buitenlandse Zaken; Bangla Desj, sjeik Mujibur Rahman; India, Swaran Singh, Buitenlandse Zaken; Groot-Brittannië, premier Edward Heath; Mauritius, Sir Ramgoolam; West-Samoa, Fiameta Fa'afeta'i; Swaziland, prins Makhosini Dlamini; Guyana, S. Ramphal, minister van Staat; Zambia, Mainza Chona, vice-president; Ghana, brig. Ashley-Lassen, Defensie; Bahama's, Lynden Pindling. Derde rij: Sierra Leone, D. Siaka Stevens; Lesotho, premier Leabua Jonathan; Nieuw-Zeeland, premier Norman Kirk; Australië, premier Gough Whitlam; Kenya, vice-president Daniel Arap Moi; Jamaica, Michael Manley; Fiji, Ratu Sir Kamisese Mara; Uganda, Paul Etiang, Buitenlandse Zaken; Tonga, prins Tu'ipelahake; Maleisië, Khir Johari; Botswana, Sir Seretse Khama; Gambia, vice-president Andrew Camara; Trinidad & Tobago, Sen. Francis Prevaatt; Malawi, J.B. Msonthi, Onderwijs.



RAYMOND F. McNAIR heeft vijftien jaar in Groot-Brittannië gewoond, waar hij werkzaam was als correspondent van *De ECHTE WAARHEID*. Gedurende deze tijd heeft hij het gehele Gemenebest bereisd.

Op de jongste Gemenebest-conferentie te Ottawa — de vierde die hij heeft bijgewoond — heeft de heer McNair het voorrecht gehad de eerste ministers van Groot-Brittannië, Canada en Australië te ontmoeten evenals tal van andere leiders van Gemenebestlanden.

NA JANUARI 1975

HEEFT HET GEMENEBEST NOG EEN TOEKOMST?

door Raymond F. McNair



Malak — UPI

Januari 1975 zou wel eens een economische ramp voor sommige Gemeenebestlanden kunnen betekenen. Hier volgen de redenen.

Ottawa

MEN HAD moeilijk een mooier of vreedzamer stad voor de jongste Gemeenebest-conferentie kunnen uitkiezen dan deze fraaie Canadese hoofdstad.

Ottawa's spectaculaire, in rood-en-zwart gestoken erewacht, die kranig over het grasveld vóór Parliaments Hill marcheert, wekt herinnering op aan de dagen van het Empire en de eerste Gemeenebest-conferenties.

Onder het keurige oppervlak is het beeld van het Gemeenebest echter niet zo rustig als men uit de ceremoniële plechtigheden zou kunnen opmaken.

Verbreking van de onderlinge band

Het hedendaagse Gemeenebest, dat 33 uiteenlopende naties omvat, be-

slaat één vierde van het landoppervlak der aarde en telt ongeveer één vierde van haar bewoners. Maar ondanks de omvang en verscheidenheid ervan heeft het Gemeenebest als eenheid reeds lang opgehouden enige politieke en militaire invloed van betekenis in de wereld uit te oefenen.

Gedurende de afgelopen twintig jaar is een van de voornaamste praktische redenen voor het bestaan van het Gemeenebest het *economische* voordeel geweest dat het zijn leden bood. Op 1 januari 1975 zal het voorkeursstelsel van het Gemeenebest — dat ingewikkelde geheel van overeenkomsten waarbij grondstoffen en produkten feitelijk vrij van heffingen tussen de leden worden verhandeld — echter komen te vervallen.

Slechts weinig waarnemers zien het ontzaglijke belang in van deze verandering die over slechts één jaar zal plaatsvinden.

Hoe het voorkeursstelsel van het Gemeenebest tot stand kwam

Het waren de handelaars en zakenlieden van Engeland die overal ter wereld koloniën stichtten, in de hoop er goede winsten te kunnen maken. Naarmate deze koloniën groeiden, ontstond de behoefte aan bescherming van deze kwetsbare overzeese toevoerlijnen door het moederland. Als gevolg hiervan nam de Britse Navy in omvang toe totdat ze de machtigste ter wereld werd. De vlag volgde inderdaad de handel.

In die dagen moest men rekening houden met Groot-Brittanniës imperiale macht en luister. Het grommen van de Britse leeuw betekende werkelijk iets. De Royal Navy beheerste de zeven zeeën. Groot-Brittanniës geharde soldaten bewaakten de zeestraten en strategische doorgangen van een aanzienlijk gedeelte van de aarde. Het bemande de „dunne rode lijn” van voorposten van het impe-

rium, die zich van Gibraltar tot Singapore over 8000 zeemijlen uitstrekte.

Britse zakenlieden beheersten het internationale handelsverkeer. Hun goederen vonden in heel de wereld gretig aftrek. Canada, ofschoon niet de parel van het Empire, werd ten slotte het voornaamste overzeese gebiedsdeel ervan.

In 1932 werd te Ottawa een belangrijke conferentie gehouden. Op deze conferentie sloot Groot-Brittannië verdragen met bepaalde landen van het Gemenebest betreffende „imperial preferences”. Deze verdragen ontwikkelden zich later tot „Commonwealth (Gemenebest) preferences”. De voorkeurstarieven waren gebaseerd op het principe van „binnenlandse producenten eerst, Empire-producenten op de tweede plaats en buitenlandse producenten op de laatste plaats”.

De onderhandelingen van 1932 leidden tot een reeks bilaterale overeenkomsten die het Verenigd Koninkrijk verplichtten vrije invoer van de meeste Empire-produkten toe te staan, terwijl nieuwe tarieven werden vastgesteld voor de invoer van bepaalde voedingsmiddelen en metalen uit het buitenland.

Dit systeem van voorkeurstarieven brokkelde na de Tweede Wereldoorlog geleidelijk af, tot gedurende de jaren 1960 de gemiddelde voorkeursmarge op alle goederen afkomstig uit het Gemenebest die Groot-Brittannië binnenkwamen, tot slechts 4% was gedaald. Desondanks vormden de Gemenebest-voorkeurstarieven nog een steun voor de ontwikkelingslanden in Afrika, Azië en het Caribische gebied.

In januari 1975 zullen echter de voorkeurstarieven die het Gemenebest geniet, worden afgeschaft. De handel tussen de verschillende Gemenebestlanden zal daarvan onvermijdelijk nadeel ondervinden. Januari 1975 zou wel eens het begin van het einde van eens reeds wankel Gemenebest kunnen betekenen.

Reeds aan de rand

Om te zien hoe dicht het Gemenebest zijn einde nabij is, hoeft men slechts de verklaring van Gemenebest-principes te lezen die door de in januari 1971 te Singapore gehouden

Gemenebest-conferentie is aangenomen: „Het Gemenebest van Naties is een vrijwillige associatie van onafhankelijke soevereine staten, elk verantwoordelijk voor hun eigen politiek, die overleg plegen en samenwerken in het gemeenschappelijke belang van hun volken en ter bevordering van internationale verstandhouding en wereldvrede”.

De kwetsbare aard van deze vrijwillige associatie trad aan het licht in 1972, amper een jaar na aanneming van de verklaring.

In 1972 voerden India en Pakistan, beide lid van het Gemenebest, een korte maar verbitterde oorlog. Onmiddellijk na de nederlaag die Pakistan in deze oorlog had geleden, verkoos dit land uit het Gemenebest te treden omdat andere Gemenebestlanden bereid waren de nieuwgevormde natie Bangla Desj als een onafhankelijke soevereine staat te erkennen. Pakistan was van mening dat het Gemenebest niet hulpvaardig was geweest. Het had Pakistan geen hulp geboden om de oorlog te voorkomen noch om deze te winnen. Waarom, zo redeneerden de Pakistani's, zouden ze deel blijven uitmaken van wat een politiek machteloze organisatie was?

Wijlen de eerste minister van India, Jawaharlal Nehru, heeft het Gemenebest eens omschreven als „een tamelijk vreemde en zonderlinge verzameling landen die de een of andere onzichtbare band heeft gevonden door het inzicht dat er feitelijk geen band bestaat”.

De eerste minister van Canada, Pierre Trudeau, een vurig voorstander van het Gemenebest, heeft het tijdens de conferentie van dit jaar, waarvoor hij als gastheer optrad, als volgt samengevat: „Het Gemenebest biedt mensen van goede wil een gelegenheid tot het bespreken van hun problemen en hun verwachtingen voor de toekomst. Het is een forum voor mensen die zo verschillend zijn als God hen gemaakt heeft. Het is een vergaderplaats...”

En dat, zeggen de critici van het Gemenebest, is zo ongeveer alles wat het hedendaagse Gemenebest is — een forum, een plaats om te praten, een „Hyde Park van de wereld”. Vurige voorstanders van het Geme-

nebest brengen hier echter tegenin dat het van vitaal belang is verschillen tussen landen te bepraten. Praten, zeggen zij, is beter dan vechten. Daarom... hoe meer er gepraat wordt, des te beter.

De EEG neemt de restanten over

In januari 1973 trad Groot-Brittannië toe tot de EEG, voornamelijk dankzij vele jaren moeizaam werk van eerste minister Heath en diens collega's. De eerste minister wil Groot-Brittannië tot een machtige factor in de Gemeenschap maken.

Groot-Brittannië's toetreding tot de EEG doet echter ernstige problemen rijzen voor andere leden van het Gemenebest en zou op den duur een probleem voor Groot-Brittannië zelf kunnen worden.

Wanneer er een eind komt aan de speciale voorkeurstarieven, zullen sommige Gemenebest-landen die met Groot-Brittannië — handeldrijven, daarvan nadeel ondervinden. De meeste leden van het Gemenebest zijn reeds verzoend met het feit dat zij hun eigen handelsrelaties zullen moeten aanknopen met die landen waarmee dit mogelijk is.

Op het ogenblik zijn ongeveer twintig ontwikkelingslanden van het Gemenebest in Afrika, het Caribische gebied en de zuidelijke Grote Oceaan verschillende mogelijkheden geboden voor een speciale relatie of associatie met de Gemeenschap. Deze leden hopen dat zij zekere verbindingen met landen van de Gemeenschap kunnen aangaan, gedeeltelijk door de invloed van Groot-Brittannië en het Gemenebest. Dergelijke verbindingen zullen hen in staat stellen voordeel van handelsovereenkomsten te blijven trekken, evenwel binnen de EEG en niet binnen het kader van het Gemenebest.

1975: keerpunt voor Groot-Brittannië

De huidige Britse regering met Heath aan het hoofd, heeft voor de EEG gekozen, ongeacht wat er met het Gemenebest gebeurt. Maar er komen reeds politieke onweerswolken aan de einder. Uit een recente opiniepeiling blijkt dat 52% van alle Britten thans gelooft dat de keuze voor het lidmaatschap van de EEG verkeerd was.

HET GEMENEBEST



De landen die op de conferentie vertegenwoordigd waren.

Tweeëndertig soevereine, onafhankelijke landen vormen samen het Gemenebest. Doordat zij vele uiteenlopende rassen, talen, cultuurpatronen en noden vertegenwoordigen, vormen zij een associatie die haar weerga niet kent. Een aantal andere politieke lichamen zoals koloniën, protectoraten en trustgebieden zijn geassocieerd met het Gemenebest, maar de meeste ervan sturen geen vertegenwoordigers naar de besprekingen der regeringshoofden.

Kaarten — Ron Lepska

Zal deze ontevredenheid haar uitdrukking vinden in een nederlaag voor de Conservatieven bij de volgende Britse algemene verkiezingen, die niet later dan midden 1975 moeten worden gehouden? De Labourpartij wacht vol spanning achter de coulissen. Het lijdt thans weinig twijfel dat de leider van de oppositie Harold Wilson de kant van de anti-EEG-gezinden zal kiezen en daar politieke winst uit zal trachten te slaan.

Het jaar 1975 vormt daarom een symbolische bezegeling van Groot-Brittanniës huidige koers. Na 1 januari 1975 zal Groot-Brittannië geen Gemenebest meer hebben om, economisch gesproken, op terug te vallen. Na die datum zal er bij de opheffing van de voorkeursstarieven die het Gemenebest thans geniet, van de oude orde weinig over zijn, behalve banden van sentiment en traditie.

Maar zelfs het aan tradities gebonden Groot-Brittannië kan niet van

gevoelens alleen leven, aangezien het meer dan andere landen voor zijn economisch bestaan op handelsverkeer is aangewezen. De economische vooruitzichten van het land zouden een negatieve wending kunnen nemen. Met het merendeel van zijn Gemenebest-„kuikens” verzameld onder de vleugels van de EEG, zou Groot-Brittannië wel eens overal achter het net kunnen komen te vallen.

Een God die de toekomst voorspeld heeft?

Wijlen de eerste minister van Canada, Lester Pearson, heeft eens opgemerkt: „Wij zijn afgezakt van het Rijk dat geen zonsondergang kende — dat God machtig had gemaakt en dat Hem gesmeekt werd, nóg machtiger te maken... wij zijn van dat Rijk afgezakt naar het hedendaagse Gemenebest van Naties”.

Nu staat de economische „zon” op het punt ook over het Gemenebest onder te gaan — en speciaal over het lid Groot-Brittannië.

Velen beseffen niet dat het God was die Groot-Brittannië en het Britse Rijk, en later het Gemenebest, heeft gezegend. Het was God die duizenden jaren geleden voorspeld heeft dat de Britse volken, als afstammelingen van een gedeelte van het oude huis van Israël, in dit tijdperk der geschiedenis zouden uitgroeien tot een grote „menigte van volken”.

De volledige en boeiende geschiedenis van de wijze waarop deze profetie werd vervuld — en, nog belangrijker, van wat de toekomst nog zal brengen — wordt verteld in ons geïllustreerde gratis boekje *The United States and British Commonwealth in Prophecy*. Indien u de Engelse taal voldoende machtig bent, kunt u ons schrijven om een gratis exemplaar hiervan. De toekomst van de Engelsprekende volken gaat ook ú aan. □

In dit zeer persoonlijke artikel spreekt de redactie openhartige taal met onze lezers.

U HEEFT ons horen zeggen dat *De ECHTE WAARHEID* een tijdschrift is dat wereldnieuws brengt en tevens gewijd is aan de grote levensvragen waar wij allen mee geconfronteerd worden. Hier volgt de reden waarom wij dat zeggen.

Uw welzijn gaat ons ter harte — uw lief en leed, uw werk, uw ambities — uw gehele leven. Het geluk en welzijn van *alle* mensen gaat ons ter harte.

De meesten van ons hebben in uw schoenen gestaan. Wij hebben onze vragen gehad. Wij hebben problemen gekend die overeenkomen met die waarmee u wordt geconfronteerd. Wij lachen. Wij huilen. Wij werken. Wij

hebben onze problemen en moeilijkheden. Wij hebben fouten gemaakt en doen dat nog. Niemand van ons is volmaakt. Maar er is één verschil.

Dat verschil bestaat eruit dat wij in contact zijn gekomen met de bron die de oplossingen verschaft voor de problemen die elke dag op de mens afkomen. Wij zijn achter de oplossingen gekomen voor de euvels waar de mensheid onder gebukt gaat. Wij hebben oplossingen aangetroffen die alle mensen dringend nodig hebben, antwoorden op vragen en problemen die verloren zijn gegaan en verborgen zijn gebleven — antwoorden op vele van de zorgen die de mensheid duizenden jaren lang hebben gekweld.

WAT VOOR EEN BLAD



Dat is waar *De ECHTE WAARHEID* zich mee bezighoudt.

We beschikken nog niet over alle oplossingen. We hebben echter de bron gevonden waar die oplossingen te vinden zijn.

Artikelen waar men wat aan heeft

De ECHTE WAARHEID zet uiteen waarom vele huwelijken stranden en gezinnen vaak ongelukkig zijn. Onze artikelen hebben de belangrijke aspecten van het huwelijk en het gezin onder de loep genomen, en hebben niet alleen het *waarom* van huwelijksmisère uiteengezet, maar ook wat eraan te doen valt. Kijk eens naar de

titels van recente artikelen: „U bent dus ook huisvrouw”, „Wat is de beste leeftijd om te trouwen?”, „Raakt het huwelijk uit de tijd?”, „Wanneer tieners niet met vragen over sex naar hun ouders durven”, „Wat moeten we beginnen... ik ben in verwachting?” Het geluk en het welzijn van uw huwelijk en gezin hangt van deze essentiële kennis af. Ze is te vinden in de pagina's van het tijdschrift dat u nu in handen heeft.

En uw welzijn uit financieel oogpunt? Heeft u financiële moeilijkheden? Bent u zonder werk? *De ECHTE WAARHEID* verdiept zich ook in zorgen van deze aard waar we allemaal vroeg of laat mee te maken

krijgen. Nuttige artikelen zoals: „Gevraagd: bekwame mensen voor sleutelposities”, „Wat weerhoudt u van werkelijk succes?”, en „Drie stappen naar een goed beheer van het gezinsinkomen” zijn slechts enkele van de artikelen die erop afgestemd zijn om onze lezers met financiële zorgen te helpen. Uw gezondheid gaat *De ECHTE WAARHEID* eveneens ter harte. Lichaamsbeweging, dieetleer, de verzwegen epidemie — geslachtsziekten — voorkoming van hartstoornissen, emfyseem en andere ziekten zijn slechts een greep uit de op het gebied van de gezondheid behandelde onderwerpen.

* Huwelijk, gezin, financiën, misdaad

IS DE ECHTE WAARHEID ?



en gezondheid zijn maar enkele van de belangrijke onderwerpen die met inzicht op de pagina's van dit tijdschrift worden besproken.

Waarom De ECHTE WAARHEID uniek is

De ECHTE WAARHEID is uniek omdat het niet alleen rapporteert wat er in de wereld gebeurt, maar tevens tracht om alles als één samenhangend geheel te presenteren, gezien vanuit het perspectief van de Bijbel, die wij voor het absolute Woord van God houden. Geen ander tijdschrift van enige omvang gebruikt de Bijbel als uitgangspunt bij de analysering van de ontwikkelingen die in de wereld plaatsvinden. De ECHTE WAARHEID heeft een wereldbeschouwing waarin rekening wordt gehouden met God, die te lang door te veel mensen genegeerd is geworden.

Onze lezers zullen zich artikelen herinneren zoals „Waartoe bent u geboren?” en „Waarom zijn we hier?” Ze hadden ten doel de lezers de zin van het leven te laten zien. Ze lieten zien waarom het hoger onderwijs over de gehele wereld tekort is geschoten bij het uitleggen van het ultieme doel van het menselijk bestaan, en dat de maatschappij bij haar jacht op kennis

de enig beschikbare bron van die kennis heeft afgewezen!

God schiep man en vrouw om deel te hebben aan een bestemming die hun stoutste dromen te boven gaat. De enige bron tot begrip van die bestemming is de Schepper, en zijn geschreven getuigenis, de Bijbel. Zonder deze essentiële bron is de mens volkomen verloren en niet in staat het doel van zijn bestaan te onderkennen.

Waarom heeft de wereld voortdurend te lijden onder de gesel van oorlog? Waarom spreken leiders in gloeiende bewoordingen over vrede, terwijl landen desalniettemin met elkaar in oorlog zijn gewikkeld? Zelfs de grootste staatslieden zijn er niet in geslaagd deze vraagstukken afdoende op te lossen.

Maar er is een weg naar vrede die de mens, afgesneden als hij is van God, niet heeft ontwaard. In plaats daarvan snelt de wereld momenteel naar de grootste confrontatie in de geschiedenis van de mensheid — een botsing die God zelf zal moeten voorkomen wil de gehele mensheid niet volledig vernietigd worden.

Zodoende is De ECHTE WAARHEID een tijdschrift dat een waarschuwend geluid laat horen. Het laat licht vallen op bijbelse profetieën en laat

zien hoe Jezus zelf tweeduizend jaar geleden voor deze gevaarvolle tijden heeft gewaarschuwd.

Vragen over dood en behoud

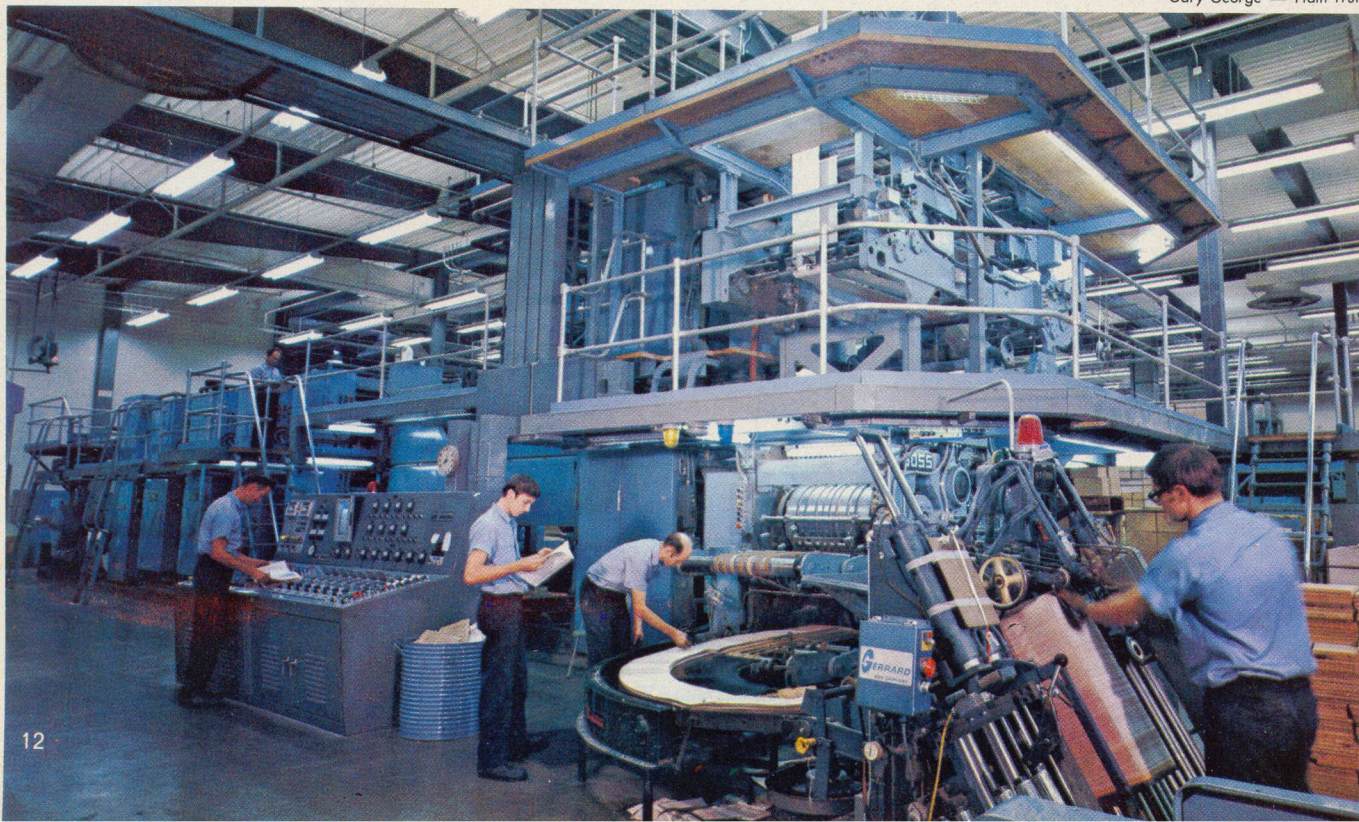
Wat is de dood? Wat houdt de „opstanding” in? Deze vragen raken elk van ons wel zeer persoonlijk. De wereld verkeert hierover in verwarring — de godsdiensten kunnen het er niet over eens worden! Maar Gods openbaring aan de mens is zowel duidelijk als beschikbaar voor hen die hunkeren naar inzicht. Recente artikelen zoals „Wat gebeurt er na de dood?” gaan de woorden van de Schepper stuk voor stuk na om aan te tonen wat God zelf over deze dingen zegt.

Een tijdschrift dat anders is

Bijna 35 jaar lang vóórdat de Nederlandse editie het licht zag, heeft de Engelstalige editie van dit tijdschrift zijn lezers op belangrijke ontwikkelingen op nationaal en internationaal niveau gewezen. Al deze jaren lang hebben onze redacteurs en correspondenten de aardbol afgereisd op zoek naar het nieuws achter het nieuws. The PLAIN TRUTH streefde ernaar niet enkel en alleen het nieuws te rapporteren, maar

GOSS P-50 diepdrukrotatiepers kan per uur tegen de 50 000 uit zestien pagina's bestaande secties in vierkleurendruk afleveren.

Gary George — Plain Truth





Ian Henderson — Plain Truth

DE PLAIN TRUTH in 4 talen is thans gratis verkrijgbaar bij een groot aantal tijdschriftenhandelaars in West-Europa.

tevens betekenis en perspectief te geven aan de verwarde, aan snelle verandering onderhevige tijden waarin we leven.

Sinds 1934 is *The PLAIN TRUTH* vooruitgelopen op vele van de belangrijkste ontwikkelingen van onze tijd — jaren vóór het feitelijk gebeuren. Zelfs toen Hitlers Derde Rijk op instorten stond, verkondigde *The PLAIN TRUTH* zijn lezerskring dat Duitsland als een feniks zou herrijzen en een belangrijke economische macht in de westerse wereld zou worden.

Jaren vóór de Tweede Wereldoorlog voorspelde *The PLAIN TRUTH* de uiteindelijke totstandkoming van een „Verenigde Staten van Europa”, waarvan de verwezenlijking pas in 1958 aanving met de oprichting van de EEG.

The PLAIN TRUTH voorspelde ook de achteruitgang van Engeland tot een derderangs natie, de uiteenvalling van het Empire en de geleidelijke disintegratie van het Gemenebest.

Redacteuren van *The PLAIN TRUTH* voorspelden — zelfs toen de Verenigde Staten aan het toppunt van hun wereldmacht stonden — binnenlandse crises in Amerika, en, als het land zijn levenswijze niet veranderde, de uiteindelijke ineenstorting ervan. We hebben artikelen geschreven over de toenemende misdaad en het morele verval, de ras-

senproblemen en de achteruitgang van de grote steden. Voorspellingen over de waardevermindering van de dollar, het wegstromen van de eens immens grote Amerikaanse goudvoorraad, en internationale handelsproblemen hebben jarenlang de pagina's van *The PLAIN TRUTH* gevuld.

The PLAIN TRUTH heeft zijn lezers voortdurend gewezen op het belang van het Midden-Oosten en de daarmee verbonden kritieke oliebelangen. Eerst kort geleden — met de komst van de

thans veel publiciteit genietende energiecrisis — heeft dit vraagstuk de volle aandacht van het publiek opgeëist.

En *The PLAIN TRUTH* waar schuwde reeds lang geleden dat er uiteindelijk een tijd zou komen van droogten, overstromingen en hongersnooden over de gehele wereld — vooruitzichten die volgens meteorologen en voedselkundigen pas nu aan de einder opdoemen.

Over de gehele linie heeft *De ECHTE*

te zoeken in het doolhof van nationale en internationale gebeurtenissen?

Onze gids — en wij trachten dit niet te verbergen — zijn de hoofdpunten der bijbelse profetie geweest. Weinig mensen beseffen dat de Bijbel voor één derde uit profetieën bestaat, waarvan de meerderheid aan profetische gebeurtenissen nog moet plaatsvinden.

Als men dit niet begrijpt, hebben de toestanden in de wereld geen betekenis en vertonen de stukken van de puzzel geen duidelijk beeld. Maar uitgerust met de kennis van de achtergrond der recente en oudere geschiedenis, en met begrip van de grote lijnen van bijbelse profetie, zijn onze medewerkers in staat de ontwikkelingen op het wereldtoneel in hun juiste perspectief te presenteren.

De ontbrekende dimensie

Wat de gehele wereld nodig heeft is een „geestelijke wederopleving” en een verbetering van de aard van de mens, die gelijke tred houdt met de reuzenschreden die gemaakt worden op het terrein der wetenschap, kunst, literatuur en alle materiële en culturele zegeningen die wij de afgelopen 2000 jaar verworven hebben. „Het moet uit de geest komen als we het lichaam willen redden”, waarschuwde wijlen generaal Douglas MacArthur.

De ECHTE WAARHEID verschaft dat

De ECHTE WAARHEID rapporteert niet alleen wat er zich achter de schermen afspeelt, maar presenteert alles als een samenhangend geheel, gezien vanuit het perspectief van de Bijbel.

WAARHEID de nadruk gelegd op het ontzagwekkend effect van het nucleaire tijdperk — een tijdperk waarin alle menselijk leven van de aardbodem kan worden weggevaagd — en heeft de enorme betekenis daarvan duidelijk gemaakt voor de gewone burger.

Wij kunnen het weten

Hoe konden wij zo zeker zijn van wat er zou gebeuren? Hoe konden wij vooraf zo'n inzicht hebben in de toekomst? Hoe konden correspondenten en redacteuren weten waarnaar

ontbrekende element — die over het hoofd geziene dimensie — op de verschillende gebieden van de menselijke samenleving. Het verschaft inzicht in elementaire theologische waarheden en de geestelijke oplossingen die elders ontbreken. Het gaat veel verder dan het tastbare, bijkomstige of waarneembare. Het dringt door tot in het hart en de kern — het onstoffelijke van iedere kwestie, en biedt aldus de ware oplossingen die op geen andere wijze verkrijgbaar zijn. Dit is de wijze waarop *De ECHTE WAARHEID* u van dienst is. □

vooruitlopend nieuws

in de spiegel van het WERELDGEBEUREN

• Prestige der VS onmisbaar voor vrede in Azië

Zal er binnen twee à drie jaar een nucleaire oorlog in Azië uitbreken? Sommige deskundigen wijzen daarop bij het taxeren van het verhitte dispuut tussen de Sowjet-Unie en de Volksrepubliek China.

Het Kremlin staat onder grote druk van haar militaire adviseurs „nu iets aan China te doen”, dat langzaam maar zeker naar een volledige status van supermacht toegroeit. Dat „iets” zou, naar men veronderstelt, een nucleaire „ingreep” inhouden om de nucleaire installaties van China van de kaart te vegen en het nucleaire ontwikkelingsprogramma van Peking in de kiem te smoren, voordat het te machtig en geavanceerd wordt. Men vermoedt dat dat tijdstip over ongeveer twee à drie jaar bereikt zal worden.

Het schokkendste van alles is dat de Russen in 1969 de Verenigde Staten gepolst hebben om te zien of Washington toen zou doen of zijn neus bloedde in het geval van een Russische „blitz”-aanval op de Chinese nucleaire installaties. President Nixon wees toen dit onverholven aanvalsplan niet alleen krachtig van de hand, maar lanceerde onmiddellijk een politiek van topeverleg met zowel Peking als Moskou ten einde de Aziatische tijdbom onschadelijk te maken.

Sinds 1969 hebben de Russen hun militaire macht langs de 8000 km lange grens met China reusachtig opgevoerd. Tegenwoordig zijn daar bijna een miljoen Russische troepen gestationeerd, die uitgerust zijn met grote hoeveelheden tanks en artillerie, met inbegrip van tactische nucleaire wapens. De Chinezen hebben deze dreiging beantwoord door een massaal civiel en militair defensieprogramma op touw te zetten.

De macht en het prestige van het Amerikaanse presidentschap is, naar het schijnt, de voornaamste factor die de onenigheid tussen de communistische reuzen, alsmede al het andere gekrakeel tussen de naties, in bedwang houdt. Dit is precies de reden waarom Watergate zo noodlottig zou kunnen zijn, niet alleen voor de Verenigde Staten maar ook voor de gehele wereld. Zoals de Engelse *Economist* in augustus schreef: „Wanneer de president van de Verenigde Staten zijn greep op de situatie verliest, valt de helft van de wereld uiteen”.

• Rassenoorlog op komst in zuidelijk Afrika?

Afrika is voor vele mensen een achtergebleven gebied op het wereldtoneel geworden, dat overheerst wordt door

het politieke spel van de wereldmachten. In werkelijkheid ondergaat het reusachtige continent enorme veranderingen die zelfs de grote mogendheden niet onberoerd zullen laten. Afgaande op de huidige trend maken sommige waarnemers zich grote zorgen dat de eerste rassenoorlog van zwart tegen blank tussen het midden en einde van de jaren zeventig in het zuiden van Afrika kan uitbarsten.

„De situatie in zuidelijk Afrika is explosief”, waarschuwde de secretaris-generaal van de Verenigde Naties, dr. Kurt Waldheim. „Het zou zo'n omvangrijk conflict kunnen uitlokken dat de mogelijke gevolgen zich ver buiten de grenzen van Afrika zouden uitstrekken.”

De Britse minister van Buitenlandse Zaken, Sir Alec Douglas-Home, die de vrees van Waldheim beaamde, zei in het Britse parlement: „Reeds geruime tijd vrees ik dat er uiteindelijk aan de Zambezi een front tussen het Zuiden en het Noorden van Afrika zal komen”.

De meeste landen ten noorden van de Zambezi verkregen hun onafhankelijkheid tijdens de jaren zestig toen het ene na het andere land het koloniale juk van zich afwierp. Thans vormen nationalistische „bevrijdingsbewegingen” een toenemende bedreiging van de laatste bastions der blanke minderheidsregimes in zuidelijk Afrika.

De landen en gebieden die het doelwit van de zwarte bevrijdingsbewegingen vormen zijn Angola en Mozambique, Rhodesië, Zuid-Afrika en Zuidwest-Afrika. Tanzania en Zambia worden beschouwd als de voornaamste gebieden waar de guerrilla-activiteit vanuit gaat.

Guerrilla-activiteiten in zuidelijk Afrika hebben zich tot dusver op een betrekkelijk kleine schaal voorgedaan. De regeringen van Zuid-Afrika, Rhodesië en Portugal voeren gezamenlijke tegenmaatregelen uit in een poging het probleem te neutraliseren voordat het hen over het hoofd groeit. Aan de andere kant worden de verscheidene bevrijdingsbewegingen verzwakt door interne onenigheid, waardoor hun pogingen om het Zuiden te „bevrijden” verijdeld kunnen worden.

De regering van de Republiek van Zuid-Afrika, staat intussen voor het vraagstuk hoe ze moet reageren op het groeiende gevoel van zelfbewustzijn onder de zwarten en kleurlingen die de meerderheid van de bevolking uitmaken, speciaal de jongere arbeidersklasse. Het probleem is hoe de strikte rassenspolitiek van het land hervormd of verzacht moet worden zonder „de zaken uit de hand te laten lopen”. Als er aan de andere kant geen hervormingen worden ingevoerd, zou dat alleen maar in de kaart van de terroristen spelen.

Persoonlijk van



(Vervolg van pagina 1)

afrikaanse politie bij een opstand in een goudmijn 11 negers gedood.

— Melding van hevige gevechten in Zuid-Vietnam — 90 communistische soldaten gedood.

Ik rapporteer geen nieuws. U hoort het nieuws gelezen te hebben kort nadat het gebeurde. Mijn bedoeling is uw aandacht te vestigen op de ware betekenis ervan. Regeringen worden omvergeworpen. De mens is niet in staat te regeren. We leven in een verwarde wereld die zijn problemen niet kan oplossen. Als regeringshoofden bijeenkomen om vrede tot stand te brengen, vecht ieder voor zijn eigen voordeel. We zien hier de OORZAAK van de problemen in de wereld. Alles wijst in de richting van een verkeerde levenswijze!

[De volgende vreemde samenloop van omstandigheden is veelbetekend voor de trend in de wereld van vandaag. Drie weken na het bezoek van de heer Armstrong aan Beiroet, de commerciële hoofdstad van de Arabische wereld, brak de oktoberoorlog tussen de Arabieren en Israëli's uit. Drie weken na zijn bezoek aan Bangkok werd het regime van premier Kittikatsjorn door een massaal oproer van studenten omvergeworpen, en een man die een van de gasten was tijdens het diner ter ere van de heer Armstrong werd door de koning benoemd tot waarnemend premier. In maart 1973 werd de heer Armstrong door de Afghaanse ambassadeur in India uitgenodigd Afghanistan te bezoeken met als doel een ontmoeting met de koning. Een paar weken later werd de Afghaanse regering ten val gebracht en de koning moest het land uitvluchten. Drie regeringen werden omvergeworpen en er brak een oorlog uit, alles in zes maanden tijd. Dit is de eindtijd, en wij ijlen steeds sneller naar de beslissende climax aan het eind van dit tijdperk. Red.]

Ik heb herhaaldelijk gezegd: er zijn twee algemene LEVENSWIJZEN. Deze wereld volgt de levenswijze van NEMEN — de levenswijze van naijver, streven naar BEZIT, de levenswijze van conflicten, op jacht naar voordeel

voor nummer één, zonder bezorgdheid aan de dag te leggen voor het welzijn van anderen. Het is de levenswijze van ijdelheid, begeerte en hebzucht, afgunst, nijd, wrok en haat.

De andere levenswijze, die ik verkondig, is de levenswijze van GEVEN — van onbaatzuchtige bezorgdheid voor het welzijn van anderen, overeenkomstig de zorg die wij aan ons eigen persoontje besteden — de levenswijze van samenwerking, helpen, dienen, samen delen. Dat is de levenswijze van LIEFDE, want de eigenlijke definitie van „liefde” is onbaatzuchtige bezorgdheid voor het welzijn van anderen overeenkomstig de zorg die wij voor ons eigen persoontje hebben.

Maar terug naar het heden.

Ik kwam hier in Beiroet aan na de campus van Ambassador College in Engeland bezocht te hebben. Ik was van Pasadena daarheen gevlogen voor de opening van het nieuwe academische jaar.

De uitnodiging voor ons bezoek aan Libanon was afkomstig van de president van dat land, Suleiman Franjeh. We hebben daar acht dagen door gebracht die zeer de moeite waard waren.

Het bezoek aan Libanon kwam tot stand op een wijze die naar ik meen onze lezers zou kunnen interesseren. Het begon reeds in 1967. Er waren toen onderhandelingen gaande voor de aankoop van belangrijke zendtijd op Radio Jeruzalem dat aan de Jordaanse regering behoorde. Het oude stadsgedeelte van Jeruzalem was toentertijd Jordaans gebied. Koning Hoessein wilde het zendvermogen van Radio Jeruzalem opvoeren tot 1000 kilowatt. Ik wilde gaarne van dat grote zendvermogen gebruik maken om het programma DE WERELD VAN MORGEN van Jeruzalem te doen uitzenden. We hadden onderhandeld op basis van een vierjarig contract tegen een prijs die de kosten van de installatie voor de opvoering tot dit maximale vermogen zou dekken. De installatie zou de Jordaanse regering zodoende niets kosten.

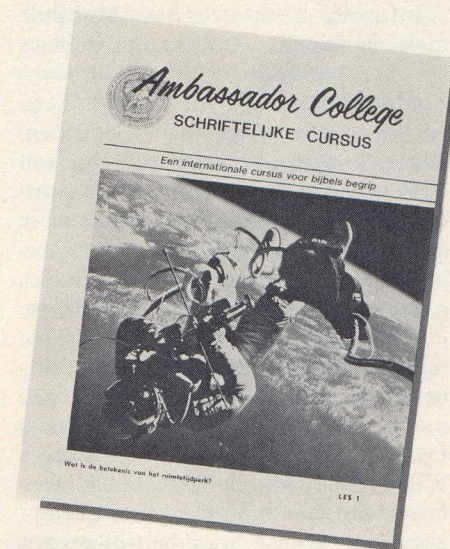
In feite was het de morgen na de begrafenis van mijn vrouw, drie en een halve maand voor onze gouden bruiloft, dat ik aan boord ging voor een Pan American poolvlucht naar Londen, en vandaar naar Parijs. Dit was op 18 april. Het betekende heel

wat voor mij om naar een andere omgeving te kunnen reizen na het verlies van mijn vrouw. In Parijs stapte ik over op een vliegtuig naar Beiroet en vandaar opnieuw een korte vlucht naar Amman in Jordanië.

Ik werd daar opgewacht door de heren McNair en Hunting van onze campus in Engeland. We hadden daarop een bespreking met de heer Adli Muhtadi, hoofd van de regeringsvoorlichtingsdienst van Jordanië.

We reden naar Jeruzalem en bezochten het radiostation, vervolgens terug naar Amman, waar ik een contract tekende dat wellicht het grootste is geweest dat ooit voor de

LEER HET BOEK KENNEN



Wat is de zin van het leven? In de chaotische wereld van vandaag is het antwoord op deze vraag belangrijker dan ooit! Er bestaat maar één bron die u hierover de waarheid kan verschaffen — de Bijbel!

Deze schriftelijke cursus leidt u op unieke wijze tot een beter begrip van „het Boek”. De eerste les van deze kosteloze cursus kunt u aanvragen bij:

Ambassador College, Postbus 496,
Arnhem (Nederland).

aankoop van zendtijd werd getekend.

Op een zondagmorgen in juni 1967 was ik per auto op weg van de campus in Engeland naar London Airport, voor een vlucht naar Amman en Jeruzalem om persoonlijk ons eerste programma vanuit Jeruzalem uit te zenden. In de auto hoorden we door de radio het nieuws van de oorlog die tussen Israël en Egypte en Jordanië was uitgebroken. Het vliegtuig verliet niet. Ik bleef in Londen. Na zes dagen was Radio Jeruzalem in handen van de Israëli's.

Kort daarop kwam de heer Muhtadi naar de campus in Engeland om mij te vragen het programma over te plaatsen op Radio Amman tegen de halve prijs die we waren overeengekomen voor het radiostation dat tot duizend kilowatt zou worden opgevoerd. Het geld zou naar de Arabische vluchtelingen gaan. Ik tekende het contract, en dit bleef ongeveer vier jaar van kracht.

Intussen maakte de heer Muhtadi nader kennis met Ambassador College en ons wereldomspannende onderwijsprogramma. Hij begon met hart en ziel te geloven in wat wij doen, en ongeveer een jaar later trad hij tot onze organisatie toe. Intussen bracht hij andere hooggeplaatste personen in de Arabische wereld naar de campus in Engeland, en één van hen bezocht met hem de campus te Pasadena en ook die in Texas. Onder deze Arabische leiders die het college bezochten, bevonden zich de Egyptische ambassadeur te Londen en dr. Lucien Dahdah, president-commissaris van Willis Faber (Middle East) S.A.L., een firma van naam in de verzekeringswereld; tevens president-directeur van Intra Investment Corporation, en een topfiguur in Libanon.

Deze heren zouden graag zien dat andere leiders in de Arabische wereld kennisnamen van onze boodschap en ons wereldomspannend onderwijsprogramma. Ze namen contact op met hun vrienden die leidinggevende functies in Libanon bekleden en brachten hen op de hoogte van het unieke werk dat door Ambassador College tot stand wordt gebracht. Als gevolg daarvan nodigde president Franjeh van Libanon mij uit voor een bezoek.

Ik vertel u deze bijzonderheden als nog eens een voorbeeld hoe gesprekken met regerings- en staatshoofden tot stand blijven komen. De onge-

evenaarde arbeid op onderwijsgebied over de gehele wereld trekt steeds meer de aandacht en wordt zeer gunstig ontvangen bij mensen op hoog niveau.

Bij deze gelegenheid vloog dr. Dahdah naar onze campus in Engeland te Bricket Wood nabij St. Albans, om mij te vergezellen voor mijn bezoek aan Libanon. De heer en mevrouw Muhtadi vergezelden ons eveneens op deze reis.

Ons onderhoud met de president en zijn echtgenote vond plaats op vrijdag in het presidentiële zomerpaleis, hoog in de bergen, ongeveer twee uur per auto van Beiroet vandaan. Vanuit het paleis heeft men een prachtig uitzicht op valleien ver in de diepte, en op nog hogere bergtoppen. Wij kwamen om ongeveer 12.30 uur aan en voerden ongeveer een uur lang een gesprek in een zeer grote zitkamer. Tijdens ons gesprek kwam er een dringend telefoongesprek voor de president door. Hij keek zeer ernstig.

„Een Ethiopisch vliegtuig met keizer Haile Selassie aan boord is zo juist boven Duitsland gekaapt”, vertelde hij ons, en in het Arabisch gaf hij uiting aan zijn grote bezorgdheid dat de kapers zouden eisen op het vliegveld van Beiroet te kunnen landen. Met zo'n beroemde persoonlijkheid aan boord zou het buitengewoon ernstige gevolgen gehad kunnen hebben.

Ongeveer vijf minuten later was er opnieuw telefoon voor hem. Hij was één en al glimlach.

„Vals alarm”, zei hij opgelucht. „De gezagvoerder van het vliegtuig van de keizer had per ongeluk op de alarmknop ingeval van kaping gedrukt.”

Tijdens de lunch, die naar we vernamen de echtgenote van de president zelf met buitengewone zorg had voorbereid, kwamen een zoon en kleinzonen binnen; een dochter en schoonzoon (die een broer van dr. Dahdah is) waren aanwezig toen wij aankwamen.

De president bladerde minutenlang aandachtig een speciale editie van *The Envoy*, ons jaarboek, door en gaf blijk van grote belangstelling voor Ambassador College.

Ik had aan de president verteld dat wij vijf Libanon-ceders van buitengewoon fraaie vorm op onze campus in Engeland hebben. Ik had gehoord dat deze prachtige bomen in Libanon

allemaal verdwenen waren. Hout van deze bomen had koning Hiram van Tyrus aan koning Salomo gezonden om te gebruiken voor de bouw van de tempel.

„Er groeien nog precies 300 van deze ceders”, zei de president. „Sommige zijn 4000 jaar oud. Ze staan allemaal bij elkaar. Ik zou willen voorstellen dat u ze gaat zien op de terugweg naar Beiroet — het zal u niet langer dan een uur langer kosten.”

We maakten van deze gelegenheid gebruik en reden op onze terugweg door één van de prachtigste berglandschappen ter wereld.

Op een andere dag tijdens deze afgelopen acht dagen maakten wij per auto in een andere richting een tocht in het berggebied die ongeveer een uur in beslag nam, dit keer naar de zomerresidentie van premier Taki el Dine Solh. Ik had een zeer interessant gesprek van ca. een uur met hem. Hij was juist de avond tevoren teruggekeerd van de vierde topconferentie te Algiers. Hij is filosofisch ingesteld, en in ons gesprek over de wereldsituatie en de oorzaken daarvan waren we het eigenlijk in alle opzichten eens.

Ik ging in op het voorval van de „verboden vrucht” toen onze eerste ouders de goddelijke openbaring van onze Schepper verwierpen als de enige bron van fundamentele kennis, en hoe de mensheid deze bron is blijven afwijzen en via de ratio van de mens tracht te bepalen wat goed is en wat kwaad — en hoe dat de fundamentele OORZAAK is van al het kwaad en onheil in de wereld. Ik besprak met hem mijn onderzoek naar de oorzaken van het verschil tussen dierlijk brein en menselijk verstand — en waarom de mens is *zoals* hij of zij is — met intellectuele vermogens om te leren op de maan te landen, en toch niet in staat de problemen in zijn gezin, maatschappelijke problemen en problemen tussen naties op te lossen.

Ik heb tijdens mijn verblijf in Libanon vorige week tevens gesprekken gevoerd met de minister van Buitenlandse Zaken, Fouad Naffah, en de minister van Onderwijs, Edmond Rezek. Hij was er bijzonder mee ingenomen toen ik zei dat wij voorbereidingen troffen voor een cursus in de Arabische taal, die te beginnen met het tweede semester op de campus in Engeland gegeven zou worden.



PRESIDENT FRANJIEH van Libanon ontvangt van de heer Armstrong een uiteenzetting van de doelstellingen van Ambassador College.

Op onze laatste zaterdagavond werd een receptie en een diner gegeven in een enorm groot gebouw, gelegen in de buitenwijken van Beiroet. Het omvat een groot casino — ik geloof het grootste ter wereld — een groot theater, eetzaal en terrassen. Toen we daar aankwamen, wierp ik een blik in twee zeer grote casinozalen die vol bezoekers waren, maar we gingen er niet naar binnen.

De receptie en het diner werden gehouden op een groot terras op de tweede verdieping, dat uitzicht gaf op de zee en de lichten van de stad. Er waren vele belangrijke mensen aanwezig, waaronder Charles Malik, voormalig voorzitter van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, diens echtgenote en leden van de regering en het parlement.

Wij trokken één dag van ons verblijf uit voor een rit naar waar eens de commerciële wereldhoofdstad uit de oudheid lag — de ruïnes van Tyrus. Het gaf mij grote voldoening, vast te stellen dat vroegere verklaringen die ik in 1955 voor de televisie had afgelegd met betrekking tot Tyrus en later had neergelegd in een boekwerkje, absoluut juist bleken te zijn. Daarin had ik een profetie van Ezechiël geciteerd volgens welke Tyrus nooit meer zou kunnen worden opgebouwd. Ik had uitgelegd hoe de Romeinen, lang nadat het in 332 v. Chr. door Alexander de Grote was veroverd, geprobeerd hadden het te

herbouwen en er inderdaad gedurende een periode van één à tweehonderd jaar een aantal gebouwen hadden neergezet, maar gedwongen waren geworden het project op te geven.

Kwaadsprekers hadden er triomfantelijk op gewezen dat de oude stad momenteel wordt herbouwd met vele hoge gebouwen, opgetrokken sinds mijn bezoek in 1956. Deze week stelde ik vast dat men veel archeologisch werk had verzet en een groot gedeelte had blootgelegd van de ruïnes van wat „nieuw Tyrus” werd genoemd, oorspronkelijk gebouwd op een eiland dat nu als een schiereiland aan het vasteland verbonden is, alsmede van de ruïnes uit de Romeinse tijd. En inderdaad, er stond heel wat nieuwe hoogbouw. Er wordt evenwel niets meer bijgebouwd, en in opdracht van de regering zullen de nieuwe bouwwerken worden afgebroken en het bouw materiaal weggevoerd, aangezien zij op de plaats waar deze nieuwbouw nu nog staat verder wil gaan met de archeologische opgravingen.

Ook al houden de profetieën een tweeledige vervulling in, meer wijzend in de richting van de permanente vernietiging van een tweede „Tyrus” van onze tijd in de toekomst, was het bevredigend vast te stellen dat mijn verklaringen en constatering van 1955 en 1965 er *niet* naast waren. Ik vond het een welbestede dag.

Zondagmorgen maakten we een

ander en korter uitstapje naar de bergen, waar mij een hoogst verbazingwekkende verrassing wachtte. Ik reken het tot één van de **WONDEREN VAN DE NATUUR!** Hier, slechts een kleine 20 km ten noordoosten van Beiroet werd ik rondgeleid door niet één, maar twee grotten, die even spectaculair, even schitterend, even groots, even ontzagwekkend zijn als de grotten te Carlsbad in Nieuw Mexico, die ik zo'n 20 jaar geleden heb bezocht.

We kwamen eerst in de lager gelegen grot, en op korte afstand van de ingang kwamen we bij een snelstromende ondergrondse rivier. Hier vandaan werd de tocht voortgezet in boten die elk plaats boden aan ongeveer 12 personen. We werden door vier of vijf achter elkaar liggende „zalen” geroeid, waarin we vergast werden op een adembenemend schouwspel van reusachtige stalactieten en stalagmieten, die de vorm van torenspitsen van enorme afmetingen hadden, maar ook heel minitueuze zo fijn als kant. De plafonds in de reusachtige zalen reikten tot 60 à 90 meter hoog — de hoogte van flatgebouwen met 20 à 30 verdiepingen. De overheersende kleur was crème of heel licht beige in verschillende nuances, en alles zeer geraffineerd geïllumineerd. Het was een pracht die mensen nooit zouden kunnen ontwerpen of benaderen. Zoals dr. Dahdah uitriep: „Dit is het majestueuze, verbazingwekkend ontwerp en werk van Gods handen”.

De rivier stroomde vanuit de duistere diepten der nog niet verkende grotten en liep door de grotten — en werd soms zo smal dat de doorgang juist breed genoeg was voor boten om elkaar te passeren. Dan verbreedde hij zich weer tot reusachtige zalen met plafonds hoger dan in enige door mensen gebouwde kathedraal — en plafonds die oneindig veel decoratiever en mooier zijn. Er is te Carlsbad niet zo'n ondergrondse rivier die door de grotten stroomt, tenzij deze werd ontdekt sinds ik daar voor het laatst was.

Het was een heerlijke ervaring om op ons gemak langs al deze wonder-schone vormen en gestalten gevoerd te worden

Nadat we weer uit de lagere gelegen grot naar buiten waren gekomen, werden we per auto naar de ingang

van de hogergelegen grotten gereden.

Hier bleken de zalen die zich voor onze ogen openden zelfs nog groter en grootser te zijn, dan de voorgaande.

Deze buitengewoon spectaculaire grotten worden de „Grotto de Jeitta” genoemd.

Bangkok, Thailand:

Ik vervolg mijn rubriek van deze maand vanuit Bangkok. We kwamen hier op de maandag na ons bezoek aan de Grotto de Jeitta in Libanon aan na een onderbreking van onze reis te Damascus om toestemming te verkrijgen om over Syrië te vliegen, en vervolgens nog een onderbreking in Bombay om te tanken.

Mevrouw Sunirat Tehlan, die onze gastvrouw op voorgaande gelegenheden was geweest, en de dame die mij bij elk van mijn drie bezoeken aan de koning van Thailand had vergezeld, boden ons gisteravond een diner aan.

Ons reisdoel is Tokio waar prins Mikasa, de broer van keizer Hirohito, mij gevraagd had met hem een „bijbelstudie” te houden. Sinds de datum voor deze ontmoeting was vastgesteld, was ze uitgegroeid tot ongeveer veertig à vijftig andere personen, waaronder ministers en leden van de Japanse volksvertegenwoordiging, alsmede diverse hoogleraren. Naar ik hoor zal het een zeer gedistingeerd gezelschap zijn, en in plaats van een privé-„studie” zal het kennelijk meer het karakter van een lezing krijgen.

Tijdens het diner ontmoetten we de Ethiopische ambassadeur in India en zijn echtgenote, die hierheen waren gevlogen om met ons verder naar Tokio te vliegen.

Gisteravond was er een uitgelezen gezelschap aanwezig. Er was een prinses wier echtgenoot prins-regent is geweest vóór het bewind van koning Bhumibol. Tevens waren aanwezig de ambassadeurs van Japan, Cambodja, Korea, Ethiopië en Israël, en hun echtgenoten.

Na een heerlijke maaltijd werden er speeches gehouden door madame Tehlan en de Koreaanse ambassadeur, waarna ik verzocht werd te spreken hetgeen ik twaalf minuten lang deed.

Ik ben van mening dat onze lezers geïnteresseerd zullen zijn in wat ik

zei, evenals de aanwezigen op die avond, en naar ik meen iedereen op aarde hoort te zijn. Hier volgt een korte samenvatting:

Tegenwoordig denken de meeste mensen in de eerste plaats aan hun eigen comfort, dagelijkse bezigheden en pleziertjes. Maar als iemand rond de wereld reist in de mate zoals ik doe, moet hij wel de armzalige toestand zien waarin het gros van de mensheid op aarde verkeert — de volslagen onwetendheid, diepe armoede, lijdend aan allerlei ziekten, en aan de rand van de hongerdood.

En ik moet de vraag stellen: „Hoe komt dat?” Waarom moet dit zo zijn? Waarom kan niet de gehele mensheid onder utopische omstandigheden leven?

We beschikken over het intellect om allerlei ingewikkelde en complexe computers en mechanismen te produceren, en naar de maan heen en terug te reizen, maar zijn niettemin niet in staat om in vrede te leven in ons eigen gezin en met onze burens, of landen met nabuurlanden. Wij kunnen onze eigen problemen hier op aarde niet oplossen. Hoe komt dat?

Waarom is de mens zoals hij is — zo hulpeloos ten opzichte van zijn eigen problemen?

Dan kijk ik naar dat deel van de wereld waar de levensstandaard hoog is. Mijn gehele leven lang heb ik contact gehad met de „groten der aarde” — mensen die „succesvol” zijn — leiders van grote concerns, bankiers en vooraanstaande pedagogen. Ze zijn ontwikkeld. Ze hebben intellect dat boven de middelmaat is. Ze hebben geld en leven in luxe. MAAR ZIJ ZIJN ZELDEN GELUKKIG. Hoe meer ze bezitten, des te meer willen ze hebben — en het is nooit genoeg. Hoe komt dat?

Voor elk GEVOLG moest een OORZAK zijn. Wat is de OORZAK van deze treurige stand van zaken in de wereld? Wat is de LEVENSWIJZE die over de gehele wereld overvloed en geluk zou veroorzaken?

Honderden, ja duizenden jaren lang hebben staatshoofden reeds naar vrede gestreefd. Ze hebben voor vrede geijverd, voor vrede gestreden, en toch is er *geen vrede!* Hoe komt dat?

Ik vond het antwoord — in een Boek dat vrijwel NIEMAND kent! Het is het Boek waarvan aangenomen

wordt dat het de bron is van de wijdst verbreide godsdienst van de wereld — het christendom. Toen ik 47 jaar geleden ertoe geprikkeld werd het te bestuderen, was ik geschokt en verstomd te ervaren dat de godsdienst van onze westerse wereld, die het christendom wordt genoemd, zijn leerstellingen, geloofsartikelen en gebruiken *niet* ontleende aan dit Boek dat de Bijbel wordt genoemd! Het was de grootste verrassing van mijn leven. Ik stelde vast dat de Bijbel op vele zo niet de meeste essentiële en fundamentele gebieden, eenvoudig precies het tegenovergestelde leert van wat het zg. christelijke geloof onderwijst.

Tot mijn verbazing vond ik er evenwel de oplossingen in voor de grote vragen van het leven!

Ik vond erin wat ik de ONTBREKENDE DIMENSIE in kennis ben gaan noemen. Die *ontbrekende kennis* is de kennis van:

— Wat wij zijn,

— Waarom wij bestaan: het doel waarvoor de mensheid hier op aarde is geplaatst.

— Hoe beantwoorden wij aan dat doel?

Wat zijn de echte waarden — wat is, en wat is niet belangrijk?

— Wat is *de levenswijze* die leidt naar vrede, overvloed, geluk?

Dat zijn de fundamentele zaken die we dienen te weten. Dat zijn zaken die het menselijk verstand — met al zijn wetenschappelijke en technische hulpwerktuigen — totaal niet in staat is te onderscheiden. Toch zouden wij het hebben *kunnen* weten.

De oplossing van het gehele raadsel waarom de toestand van de wereld vandaag zo is, grijpt terug op het verhaal van het voorval van de verboden vrucht. Of u al dan niet *gelooft* of dit een waar verhaal is — of u al dan niet gelooft in de God van de ganse schepping — de God van het Thailandse volk die hen en alle andere volkeren schiep — of u al dan niet gelooft in dit Boek, de Bijbel, doet er niet toe. Hier is de ENIGE VERKLARING voor de dieptreurige toestand van de wereld van vandaag — hier is het enige antwoord op de vraag naar de weg die leidt naar vrede en de oplossing voor al onze problemen, en *er is er geen andere!* De mensheid zoekt al duizenden jaren

lang andere antwoorden en oplossingen — en vond er geen enkele!

Het is het voorval van de „verboden vrucht”.

De Eeuwige God schiep een man en een vrouw. Zij waren twee menselijke wezens met een *volmaakt menselijk verstand* dat in staat was tot volwassen denken en redenering, maar tot nu toe verstoken van kennis. Als ze dieren waren geweest, zouden ze geen onderricht nodig hebben gehad. Dieren zijn van nature uitgerust met instinct. Menselijke daden moeten echter worden geleid door het denkvermogen en de wilsuiving van het menselijk verstand. Ons eerste ouderpaar was, zonder kennis, hulpeloos. Daarom ging de goddelijke Schepper naast hen zitten en begon Hij hen te onderrichten in de fundamentele kennis die onmisbaar is.

Hij onderrichtte hen in de levenswijze die aanleiding zou geven tot vrede, voorspoed, geluk, en uiteindelijk eeuwig leven. Die levenswijze vormt een geestelijke WET. Het is de levenswijze van „geven”, en overtreding van die wet is de levenswijze van „nemen”. Nog duidelijker: die wet is de levenswijze van LIEFDE — en „liefde” is de onbaatzuchtige bezorgdheid voor het welzijn van anderen, overeenkomstig de zorg voor onszelf. Het is het principe en de mentaliteit van geven, samen delen, samenwerking,

achting en vriendelijkheid jegens anderen. Overtreding daarvan is de levenswijze van zorg voor het EGO — van ijdelheid, begeerte, hebzucht, van afgunst, nijd en haat — van naijver, geweld en OORLOG.

Er stonden twee zeer speciale bomen middenin de hof waarin ons eerste ouderpaar was geplaatst. De ene, gehoorzaamheid aan deze wet van LIEFDE, was de „boom des levens”; de andere was de boom van „de kennis des goeds en des kwaads”. Van die boom te eten, was het tot zich nemen van de kennis — het zich

bewust worden of het voortbrengen van de kennis — van wat goed is en wat kwaad is, wat juist is en wat verkeerd is.

Na dit onderricht door de Schepper verscheen Satan op het toneel, zinnebeeldig voorgesteld door de slang. „Hoe kunnen jullie God geloven?” vroeg hij. „Jullie zullen beslist niet sterven, als je God niet gehoorzaamt — jullie hebben een onsterfelijke ziel.”

„Goed beschouwd”, zo redeneerde moeder Eva, „heeft God ons alleen

Wat de een denkt dat goed is, is volgens de ander verkeerd. De mens doet wat goed lijkt in zijn ogen. De mensheid heeft openbaring verworpen.

Alléén openbaring kan ons evenwel begiftigen met de kennis van wat wij *zijn*, waarom wij bestaan, waarheen wij koers zetten, hoe daar te komen, wat de echte waarden zijn, en wat de levenswijze is die tot vrede zal leiden.

De mens heeft gekozen voor de op hemzelf gerichte levenswijze! Dat is de oorzaak van al de rampen en

ellende waar onze ongelukkige wereld vol mee is.

U moge dit al of niet geloven, maar er is geen andere verklaring — geen andere oplossing.

En hoe staat het nu met de betrekkelijk nabije toekomst?

De mens heeft bewezen dat hij zichzelf niet kan regeren. Tenzij deze goddelijke Schepper — de God van liefde — bestaat, die nu spoedig tussenbeide zal komen en het bestuur uit de handen van de mensheid zal nemen, en ALLE LANDEN zal besturen door zijn goddelijke macht, zou de mensheid zichzelf weldra vernietigen door alle menselijk leven van de aarde weg te vagen! Maar de Schepper die ik dien, zal spoedig tussenbeide komen en precies dat doen. De mensheid zal zich verzetten. De mensheid zal ertegen *strijden*, maar God zal ons voor onszelf behoeden. Hij zal de wetten

van het KONINKRIJK GODS afdwingen, alle landen besturen en de gehele mensheid dwingen zich te verheugen in vrede, voorspoed over de gehele wereld, geluk, waarbij de gave van eeuwig leven iedereen aangeboden wordt!

Dat was mijn boodschap voor dat kleine maar uitgelezen gezelschap. En dát was het evangelie van het Koninkrijk Gods! Of het al dan niet geloofd wordt — mijn taak bestaat eruit het te verkondigen. Er volgde evenwel enthousiast applaus en commentaar van de aanwezigen. □



Hebben vrouwen ooit hun rechten gehad?

Te beginnen met moeder Eva zijn vrouwen van mening geweest dat ze gediscrimineerd zijn geworden. Hoe kunnen vrouwen zich werkelijk waarmaken? In dit leerzame boekje worden beide kanten van het vraagstuk onder de loep genomen. Vraag vandaag nog uw gratis exemplaar aan.

maar *gezegd* dat we zullen sterven. Misschien zouden we beter een experiment kunnen uitvoeren en de waarheid hierover zelf te weten komen.”

Daarom strekte zij haar hand uit en eigende zichzelf de kennis van wat goed is en wat kwaad is toe. Bij dat eerste „wetenschappelijke experiment” wees zij haar Schepper af als de bron van fundamentele kennis. Het gevolg van dat experiment? Ze stierven beiden — zij verkregen geen eeuwig leven!

De gehele mensheid heeft sindsdien voortdurend hun voorbeeld gevolgd!



Hoeveel kans bestaat erop dat wij eens met buitenaardse wezens contact zullen opnemen?

Vele astronomen geloven dat er ergens anders in het heelal intelligent leven moet bestaan. Leven zoals wij het kennen — evenals leven waarmee wij niet vertrouwd zijn — zal gevonden worden. De conclusie dat er leven bestaat in de Melkwegstelsels lijkt vele astrono-

men en andere wetenschapsbeoefenaars onontkoombaar. Dr. Harrison Brown, hoogleraar in de geologie aan het California Institute of Technology, gaf uitdrukking aan de opvattingen van een aantal wetenschapsmensen toen hij verscheidene jaren geleden tot een Commissie van het Huis van Afgevaardigden voor Natuurwetenschappen en Ruimtevaart het volgende zei: „Wat de kwestie van buitenaards leven betreft, geloof ik

dat dit een van de belangrijkste en boeiendste problemen is waarmee wij geconfronteerd worden”.

Welke mogelijkheden bestaan er dat wij weldra zullen kunnen „afstemmen” op radiogolven die vanuit diep in de ruimte doelbewust in onze richting worden uitgezonden? Deze vraag wordt van hoe langer hoe meer gewicht nu de mens de maan verkent en ruimtevaartuigen uitzendt naar Mars, Jupiter en nog verder.



Foto: Mike Hendrickson — Plain Truth Artistieke vormgeving: Nixon Galloway

IS ER LEVEN DAARGINDS ?

door William F. Dankenbring

Luisterposten

Een uitgebreid programma van onderzoeken naar buitenaards leven door analyse van radiostraling uit het heelal werd aanbevolen door een in de zomer van 1971 te Byurakan (Armenië) gehouden conferentie van vooraanstaande wetenschapsbeoefenaars.

Het meest recente bericht over onderzoeken naar radiogolven afkomstig van intelligente wezens op andere planeten, is afkomstig van de astronoom G.L. Verschuur van het Nationale Observatorium voor Radioastronomie te Green Bank, W-Virginia. Hij had tien naburige sterren op radiostralingen bestudeerd, maar de resultaten waren negatief. Verschuur zegt dat zijn instrumentarium radiogolven ter sterkte van honderden kilowatts of megawatts had kunnen ontdekken indien ze in de richting van de aarde waren uitgezonden. Het werk van Verschuur om radiogolven uit het heelal op te vangen is slechts een der meest recente van dergelijke pogingen.

Reeds twintig jaar geleden, toen astronomen radiotelescopen begonnen op te stellen om op radiostraling uit de wereldruimte „af te stemmen”, overwogen zij de mogelijkheid dat sommige van deze golven afkomstig konden zijn van intelligente wezens in een andere wereld, van ons gescheiden door de leegte van de interstellaire oneindigheid.

Ongeveer vijftien jaar geleden werd in Green Bank, West-Virginia, een der eerste belangrijke pogingen ondernomen tot het ontdekken van uit de wereldruimte bewust uitgezonden radiogolven. In 1959 werd er een voorstel gedaan de reusachtige radiotelescoop in Green Bank op twee naburige sterren te richten om te zien of er dergelijke radiogolven vandaan kwamen. Het project Ozma begon op 8 april 1960 en duurde tot eind juli 1960. Met de op de sterren Epsilon Eridoni en Tau Ceti gerichte reusachtige telescoop „luisterden” astronomen aandachtig, maar konden geen radiogolven opvangen.

Later, in november 1961, stond het thema van intelligent, buitenaards leven in het middelpunt tijdens een bijeenkomst van de ruimtewetenschapsmensen verbonden aan de National Academy of Sciences in Green Bank.

De deelnemers, onder wie optische astronomen, radioastronomen, een fysicus, een astrofysicus en een bio-

VIJFTIEN JAAR RUIMTETECHNOLOGIE

WAT HEBBEN WE ERMEE BEREIKT?

IN FEBRUARI 1958 bracht een Jupiter-C raket de eerste Amerikaanse satelliet in een baan om de aarde. Deze woog maar iets meer dan 8 kilo en werd *Explorer* genoemd.

Drie jaar later, in mei 1961, verkondigde president John F. Kennedy: „Ik ben van mening dat onze natie zich ten doel zou moeten stellen om vóór 1970 een mens op de maan te laten landen en hem weer veilig op aarde terug te brengen”.

Zijn profetische wens ging op 20 juli 1969 in vervulling. De astronauten Armstrong en Aldrin, in Apollo-11, waren de eerste twee aardbewoners die voet op de maan zetten.

Van deze Apollo-11 tot de spectaculaire missie van Apollo-17 in 1972 heeft de VS zo'n 27 miljard dollar uitgegeven aan in totaal 27 bemande ruimtevluchten, inclusief de Mercury en Gemini-programma's. Verder hebben de VS nog ruim 800 satellieten in banen om de aarde gebracht, waarvan er nog zo'n 300 in bedrijf zijn.

In het zog van het Apollo-maanproject kwam Skylab, het rond de aarde cirkelende ruimtestation. Wat is er nu met al deze activiteiten en uitgaven bereikt?

NASA-functionarissen wijzen erop dat de experimenten, die aan boord van Skylab werden uitgevoerd, enorm veel hebben bijgedragen tot onze kennis over zowel de planeet waarop wij leven als over het zonnestelsel en nog veel meer.

Het Skylab heeft aangetoond dat de mens langere tijd een gewichtloze toestand kan doorstaan.

Weersatellieten zullen, volgens de National Academy of Sciences in de

VS, miljarden dollars per jaar besparen in de landbouw, de bouw, het transportwezen, alsmede het voorkomen van verliezen door overstromingen. Vroegtijdige waarschuwingen van weersatellieten hebben waarschijnlijk zo'n 50 000 levens gered tijdens de wervelstorm Camille in 1969.

Woordvoerders voor het ruimteprogramma wijzen erop dat veel praktische voordelen uit het ruimteonderzoek zijn voortgevloeid. De ruimtetechnologie heeft voordelen afgeworpen voor medisch onderzoek. Bovendien bracht het ons nieuwe onbrandbare materialen, goedkope apparatuur om milieuvervuiling te meten, nieuwe energiebronnen uit plutonium, onbrandbare verf en bouwmaterialen.

Aan de andere kant wijzen critici erop dat ruimteonderzoek nog steeds geen wereldvrede heeft gebracht. Nationale vijandschappen en agressiviteit zijn nog steeds wijd verbreid. De dreiging van oorlog, overbevolking, hongersnood, lucht- en watervervuiling en epidemieën is er nog altijd. Niets wijst erop dat ze op de terugtocht zijn voor de moderne technologie.

De luister van het ruimteprogramma begint te tanen. De problemen op de planeet Aarde worden steeds groter. Veel mensen vragen zich af: „Hoe kunnen wij ons permitteren raketten de ruimte in te schieten, terwijl er hier op aarde enorm ingewikkelde problemen blijven bestaan die dringend om een oplossing vragen?”

Dat is een serieuze vraag, en het afdoende antwoord hierop zal eerder worden gegeven dan we denken. □

chemicus, waren allen van mening dat er buitenaardse beschavingen bestaan.

Ook wetenschapsbeoefenaars in de Sowjet-Unie worden geboeid door het vraagstuk van leven in de wereldruimte. Tegen het einde van 1962 publiceerde de Academie van Wetenschappen der Sowjet-Unie een boek over de universaliteit van intelligent leven. In 1964 werd in het Astrofysisch Observatorium te Byurakan een conferentie over buitenaards leven gehouden.

Er zijn vele factoren in het spel bij al deze belangstelling die aan de dag wordt gelegd.

Wat astronomen denken

De ontdekking dat de zon en het zonnestelsel niet het middelpunt van het Melkwegstelsel zijn, en de mening dat ons zonnestelsel ongeveer 30 000 lichtjaren verwijderd is van het centrum ervan, in een betrekkelijk wazige spiraalarm, geeft astronomen aanleiding te denken dat ons zonnestelsel niet uniek is. Er is in het heelal wellicht een groot aantal sterren die soortgelijke zonnestelsels bezitten, en vele planeten van die systemen zouden waarschijnlijk op de aarde lijken wat samenstelling, grootte, dichtheid en afstand tot hun eigen „zon” betreft.

Vele biologen hebben daarom geconcludeerd dat er leven op dergelijke planeten zou kunnen bestaan. Vele biologen zijn zelfs van mening dat leven een wezenlijke eigenschap is van bepaalde complexe moleculen of combinaties van moleculen. Anderen, meer religieus van aard, geloven dat overal waar een geschikte planeet is, God daarop leven zou kunnen hebben geschapen.

Otto Struve verklaart in *The Universe* dat planeten die dichter dan 20 lichtjaren (de afstand die het licht in een jaar met de snelheid van 300 000 kilometer per seconde kan afleggen) bij ons zijn, de een of andere vorm van leven kunnen hebben, maar hij erkent dat de waarschijnlijkheid van intelligent leven aldaar „zeer, zeer gering” is. Vandaar, zo vervolgt Struve, dat de kansen dat door denkende wezens opgewekte radiogolven uit de wereldruimte de aarde bereiken, nog kleiner zijn.

Daarentegen concluderen Carl Sagan en Iosif Samuilowitsj Sjkłowski, in hun boek *Intelligent Life in the Universe* dat het aantal in de Melkweg bestaande beschavingen die de

onze zouden overtreffen, 50 000 tot één miljoen schijnt te zijn en dat de gemiddelde afstand tussen zulke beschavingen uiteenloopt van een paar honderd lichtjaren tot duizend lichtjaren. Deze speculatie steunt natuurlijk op de veronderstelling dat zich overal waar de geschikte omstandigheden bestaan, leven zal ontwikkelen.

In een analyse voor de Rand Corporation schatte S.H. Dole dat er in ons Melkwegstelsel ruwweg 600 miljoen bewoonbare planeten bestaan. Eén ster op elke 200, meent hij, is vergezeld van een planeet waarop leven zou kunnen bestaan. Indien het leven inderdaad louter het produkt is van een toevallige samenloop van omstandigheden, lijkt het vinden van leven op andere werelden een kwestie van tijd, afstand en technologie — een kwestie van „wanneer” en niet van „indien”.

Wij moeten dit enorme „indien” echter niet veronachtzamen, want het is een onmiskenbaar feit dat de evolutionaire oorsprong van het leven niet bewezen is.

Wij moeten bedenken dat de huidige theorieën over evolutie van Melkwegstelsels en de oorsprong van het leven niets anders zijn dan dat — theorieën. Ofschoon vele astronomen intens geboeid zijn door het vooruitzicht in contact te komen met een buitenaardse beschaving, die geacht wordt ons te kunnen helpen met het oplossen van onze problemen op aarde, ons de weg naar vrede te leren en onze culturele en geestelijke erfenis onmetelijk te kunnen vergroten, moeten wij nooit vergeten dat dit slechts dromen zijn. Momenteel zijn er nog geen bewijzen voorhanden dat dergelijke beschavingen bestaan.

Het onderzoek gaat evenwel voort. Gewoonlijk begint het hier in ons eigen zonnestelsel. De meest geschikte planeet — behalve de aarde — waar levende organismen zouden kunnen voorkomen, zo concluderen astronomen, is Mars. Zijn er bewijzen dat er leven op de rode planeet aanwezig is?

Leven op Mars

De grootste hindernis voor leven op Mars is het daar heersende ongestuurde klimaat. De Franse astronoom Gérard de Vaucouleurs, misschien de grootste deskundige inzake Mars, heeft eens gezegd: „Neem een woestijn op aarde, verplaats die naar de poolstreken en hef haar op tot stratosferische hoogte — en daar

heeft u de toestand die op Mars heerst.”

Een andere belemmering voor leven op de rode planeet is dat er in de atmosfeer van Mars weinig of geen zuurstof voorkomt.

De in 1969 gemaakte tochten van Mariner 6 en Mariner 7 naar Mars hebben sterke bewijzen opgeleverd dat het meeste materiaal van de poolkappen op Mars niet bestaat uit bevroren water maar uit droog ijs — bevroren kooldioxyde. Leven zoals wij het kennen, heeft water nodig om te blijven bestaan.

In 1963 werd in de atmosfeer van Mars water ontdekt door de 257 cm Hooker-telescoop op Mount Wilson in Californië. Maar het is duizend tot tweeduizend maal minder dicht dan de waterdamp in onze eigen atmosfeer.

De laatste waarnemingen van Mars bewijzen dat er zekere vormen van seizoenwisselingen voorkomen en men heeft veranderingen op lange termijn geconstateerd. De verklaringen voor de seizoenwisselingen op Mars lopen uiteen van ongewone vulkanische werkzaamheid — anders dan wat wij op aarde zien — tot de opvatting dat mineralen op het oppervlak „gekleurd” worden wanneer ze uiteenlopende hoeveelheden water opnemen tengevolge van de zich wijzigende vochtigheid in de atmosfeer, en tot de hypothese die veronderstelt dat de donkere gebieden van de planeet die met de seizoenen van kleur veranderen, door de een of andere vorm van vegetatie worden bedekt.

Het is mogelijk dat er op Mars rijp voorkomt, op de plaatsen waar bevroren water met aarde of zand is bedekt. Vulkanisme, aldus sommige wetenschapsmensen, zou die rijp kunnen doen smelten en de bodemtemperatuur voldoende opvoeren om de een of andere vegetatie mogelijk te maken.

Indien de donkere gebieden vegetatie zouden zijn, is het vreemd dat gedurende de Marsdag die gebieden die dicht bij de equator liggen, warmer worden dan de naburige rode gebieden; indien die gebieden dichte vegetatie waren, zouden ze warmte moeten absorberen en koeler zijn.

De donkere gebieden van Mars blijven een mysterie. Maar het is geen mysterie dat iedere vorm van leven op Mars onderhevig zou zijn aan een voortdurend bombardement van kosmische en ultraviolette stralen. Daar
(Zie verder pagina 26)

EEN GESPREK MET DR. JAMES FLETCHER

DIRECTEUR VAN DE NASA



NASA

VRAAG — PLAIN TRUTH: Wat is de belangrijkste bijdrage die het Apollo-programma de wereld heeft geschonken?

ANTWOORD — FLETCHER: Deze bijdrage moet u tweeledig zien: de ene is de technische en de andere is de geestelijke.

Op het technische vlak geloof ik wel dat de NASA die techniek heeft ontwikkeld en getest die nodig is om van de ruimte gebruik te kunnen maken. We kunnen werkelijk de ruimte bewoonbaar maken. We kunnen ook voordeel trekken uit satellieten in een baan om de aarde, zoals communicatie- en weersatellieten. Als men zegt dat we midden in de techniek van het ruimtetijdperk zitten, bedoelt men dat de autoindustrie, de consument (zelfs voor scheermesjes wordt gebruik gemaakt van ruimtevaarttechniek) en de computerindustrie dezelfde techniek toepassen.

Het geestelijke aspect wordt vaak vergeten, en het is merkwaardig hoe snel de mensen iets vergeten. Toen de mens voor het eerst op de maan landde, had hij nog vertrouwen in zichzelf, vertrouwen in het kunnen van de mens. Toen hij daar neerkwam en op de maan stapte, dacht hij: „Het mensdom is werkelijk wel tot iets in staat”. Ik zou niet weten hoe ik het anders zou moeten omschrijven.

Ik herinner me een jongen, de zoon van een Congreslid — hij was een jaar of acht, negen — die naar Apollo-15 op de tv keek. Zijn vader vroeg hem: „Wat denk je daar wel van, Johnny?” Nu zou je verwachten dat zo'n joch zou zeggen: „Fantastisch, vader”, of iets dergelijks. Maar hij zei: „Ik ben er trots op Amerikaan te zijn”. Ik denk dat er zelfs in Europa mensen zijn die zeggen: „Wij zijn er trots op tot de mensheid te behoren”, want het is een geweldige prestatie.

V. Gaat Skylab een meer praktische bijdrage leveren aan wetenschap en techniek dan het Apollo-programma?

FLETCHER: Ja, bijzonder veel. Gedurende de periode tot 1980 richten wij ons in al onze programma's helemaal op directe hulp aan de mens op aarde. Skylab is er één van, de ERTS (Earth Resources Technology Satellites) is een ander, en dan hebben we ook nog nieuwe weersatellieten. We hopen dat we tegen het eind van de jaren '70 het weer werkelijk twee weken van te voren kunnen voorspellen.

We zijn ook betrokken bij veel van de wetenschappelijke programma's die gericht zijn op de nabije planeten, speciaal Mars en Venus. Door de bestudering van hun dampkring kunnen we een heel goed idee krijgen hoe de aarde zich gedraagt; niet alleen wat het weer betreft, maar ook het hele beeld van aardbevingen en, in het algemeen, hoe we het beste kunnen zorgdragen voor de planeet Aarde.

We hebben nog veel meer kleinere programma's die niet zo bekend zijn. We hebben het satelliet-programma, LAZEOS genaamd, dat voor over twee jaar is gepland. Deze bijzonder zware satelliet, van waaruit wij foto's kunnen maken met behulp van laserstralen, zal ons helpen de bewegingen in de aardkorst te observeren. We zullen dan in staat zijn die bewegingen te meten, zelfs die van een luttele 2 à 5 cm. Daardoor weten we wanneer we aardbevingen kunnen verwachten, aangezien aardbevingen altijd plaatsvinden nadat de spanning en druk zó groot zijn geworden dat de aardkorst het ergens moet begeven.

Deze kennis is nog niet meteen beschikbaar, maar hopelijk krijgen wij nu met al deze nieuwe gegevens een beter inzicht en kunnen we weten waar en wanneer we grote aardbevingen kunnen verwachten. Het is een leuk project dat niet erg duur is.

V. Kunnen de ruimtesatellieten ons behulpzaam zijn bij het ontdekken van nieuwe energiebronnen zoals olie of steenkool?

FLETCHER: Op indirecte wijze, ja. We zullen niet de hoofdverantwoordelijkheid dragen voor het onderzoek en de ontwikkeling van energiebronnen. Maar de techniek kan op verschillende manieren hierbij helpen. Een ervan is een project van lange duur: het opvangen van zonne-energie. NASA weet waarschijnlijk meer over zonne-energie dan wie ook, want we moesten zonne-energie gebruiken in onze satellieten. We zullen betrokken zijn bij de ontwikkeling van centrales, bijvoorbeeld ergens in de woestijn, die zonne-energie opvangen.

Nog een terrein waarop we intensief bezig zijn, is het vinden van alternatieve energiebronnen. Op dit ogenblik vraagt men ons om naarstig te zoeken naar bronnen van geothermische energie. We denken wel daarbij te kunnen helpen, en daarom zullen we vanuit onze satellieten grondig naar deze bronnen speuren. Uiteraard hebben we al zeer grote anticlinalen ontdekt waar olielagen zitten. Dat zijn formaties in de aardkorst, waar hoogstwaarschijnlijk olie onder de oppervlakte voorkomt. Ze hebben al een heel grote gevonden in Alaska, vlak bij een vroegere vindplaats aan de North Slope. De satellieten die wij in een baan om de aarde hebben gebracht, zijn ook geschikt om mineralen, steenkool en dergelijke te ontdekken. Geologen maken een goed gebruik van satellieten. Dit zijn de indirecte gebieden van onderzoek, die toch ook zeer belangrijk zijn.

V. U heeft het geestelijke aspect genoemd van het ruimteprogramma.

Wat is de emotionele en psychologische invloed op astronauten die in de ruimte leven?

FLETCHER: Er is blijkbaar geen bijzondere emotionele of psychologische invloed door het leven in de ruimte als zodanig. Het is eerder ervoor en erna dat de psychologische invloed zich doet gelden. Van tevoren zien zij uit naar een glorieuze ervaring. Een astronaut heeft me eens gezegd dat het toch de moeite waard geweest zou zijn, zelfs als hij nooit zou terugkeren. Het is werkelijk een buitengewoon opwindende ervaring om te zien wat er „aan de andere kant van de heuvel” ligt.

Als ze dan terugkomen, zijn ze ogenblikkelijk helden. Sommigen hebben hier dan aanpassingsproblemen mee, want ze zijn er niet op voorbereid. Enkelen zijn dan een beetje bitter omdat NASA hen niet beter heeft voorbereid om helden te zijn. Niemand is ten slotte volmaakt, en ook deze mensen zijn niet meer of minder menselijk dan wie ook. Daarbuiten in de ruimte kan iedereen hen zien en de geringste vergissing die ze maken en de minste opmerking die wat uit de toon valt, valt iedereen op en iedereen valt erover. Zodoende is er een soort negatieve psychologische aanpassing achteraf.

Terwijl ze daarboven zitten, zijn ze zo druk bezig met wat ze daar moeten doen dat ze geen tijd hebben om veel over de psychologie ervan na te denken.

V. Ruimtevluchten zetten blijkbaar wel een bepaald stempel op de mannen die terugkomen. Enkelen worden naar het schijnt zelfs godsdienstiger van aard. Hoe zou dat komen, denkt u?

FLETCHER: Mij is hetzelfde opgevallen. De meesten ondergaan een diep religieuze belevenis, in het bijzonder degenen die naar de maan zijn geweest. Ik denk dat het iets te maken heeft met het kijken naar de aarde van die afstand en op te merken hoe beperkt die is. Daarboven zijn er geen grenzen, en men vraagt zich af hoe dit alles is begonnen. Ze zijn er diep van onder de indruk. Ik ken niemand die dat niet is. Ze zullen allemaal zeggen een waarlijk geestelijke belevenis ondergaan te hebben.

V. Gelooft u dat de meeste mensen nu ietwat blasé worden ten opzichte van ruimtevaartprestaties?

FLETCHER: Dat lijkt me wat sterk

gezegd. Er zijn zeker heel wat mensen die dit alles vanzelfsprekend beginnen te vinden. Het lijkt te gemakkelijk. Ze zeggen: „We hebben dit al gedaan; laten we nu iets anders gaan doen”. Eigenlijk kun je hen dat ook niet eens erg kwalijk nemen, want we zijn ten slotte op de maan geweest. Het is een vrij moeilijke prestatie om na te doen. Na een poosje begon men een beetje de belangstelling te verliezen, en dat kan ik niemand kwalijk nemen. We leven in een wereld waarin we elk ogenblik weer nieuwe sensaties nodig hebben.

V. Dr. Fletcher, is het juist dat er tengevolge van al onze successen nu in Amerika een achterstand op technologisch gebied bestaat?

FLETCHER: Ja. We hebben wat overdreven gereageerd op sommige technologische ontwikkelingen. Men begint te geloven dat kernenergie, automatisering, enzovoort, een ontmenselijkend effect hebben. „De moderne technologie lijkt ons te ontmenselijken. We zijn niet langer meester over ons eigen bestaan en lot. We zijn geen individuen meer, en dat is allemaal de schuld van de technologie.” Ik geloof dat er in dit land te veel op die wijze is gereageerd, en we komen daar nu pas weer een beetje overheen.

Zelfs in het Congres is me dit opgevallen. Sommige leden ervan vinden dat wetenschapsmensen een beetje vreemd, ruzieachtig, geschift, enzovoorts, zijn, en niet echt in onze samenleving passen. Naar mijn mening, heel eerlijk gezegd, is dit een van die emotionele golven die onze samenleving af en toe moet doorstaan, maar die we weer te boven zullen komen. Ik voorspel dat we over een jaar of tien weer een enorm tekort zullen hebben aan wis- en natuurkundigen en aan ingenieurs, net zoals dat tien jaar geleden het geval was.

V. Waarom zouden de Russen zulke moeilijkheden hebben ondervonden bij hun ruimtevluchten?

FLETCHER: Dat weet ik niet. Het lijkt een mysterie. Alles verliep uitstekend bij hen en plotseling hadden ze het ene ongeluk na het andere. Misschien hadden ze te veel bezuinigd op hun ruimtevaartbudget.

V. De mens heeft al vanaf de tijd van de Egyptenaren en Babyloniërs naar de sterren gewild. Waarom zou de mens toch zo graag het universum willen onderzoeken en alles erover te weten komen?

FLETCHER: We kunnen er allebei slechts naar raden. Ik vraag me wel eens af of het niet in de aard van de mens ligt om daarin zo'n zin te hebben, net zoals hij trek in eten heeft.

V. Als we in het algemeen het ruimteprogramma overzien, met alle successen die geboekt zijn, wat zullen dan naar uw mening de volgende vijftig jaar ons brengen?

FLETCHER: In de komende tien jaar zal het wel blijven bij het benutten van wat we al hebben geleerd. We zullen trachten dit toe te passen voor het welzijn van de mensheid. Dus ook alles wat wij door de satellieten te weten zijn gekomen.

De daaropvolgende tien jaar zijn wat minder zeker, maar als wij een wereldwijde samenwerking kunnen teweegbrengen — ik bedoel dus met de drie voornaamste centra van de wereld: Rusland, de VS en Europa — dan zouden we misschien een volgende stap kunnen ondernemen, en dat zou dan kunnen zijn hetzij mensen naar Mars sturen, of vaste bases vestigen op de maan. Ik neem aan dat de VS dat niet alleen zullen proberen. Het is een té omvangrijke onderneming. Als we geen internationale samenwerking bewerkstelligen, geloof ik niet dat het eerder dan tegen het einde van de eeuw zal gebeuren.

Maar intussen (en dit is speculatie) zouden we kunnen besluiten om in wereldwijde samenwerking een poging te doen om verbinding te zoeken met andere planeten. Ik weet wel dat dit zo op het eerste gezicht wat ver gezocht lijkt, maar op dit moment zijn de wetenschapsmensen overtuigd dat er andere planeten zijn waar intelligent leven op voorkomt.

We hadden zo'n beetje gehoopt dat er iemand op Mars zou wezen, en dat bleek niet het geval te zijn. We gingen ons al wat eenzaam voelen, maar toen bleek dat er mogelijkwel leven zou kunnen bestaan in het Melkwegstelsel waar wij deel van uitmaken, begon men te zeggen: „Als er daarbuiten nog gezelschap is, zouden we toch moeten proberen op de een of andere manier met hen in verbinding te komen”. Deze ontwikkeling is nog maar net op gang, maar er zijn een aantal wetenschapsmensen die zich hierop toeleggen. Zo iets zou evenwel een vrij kostbaar programma kunnen worden. □

(Vervolg van pagina 23)

er in de atmosfeer van Maars geen ozon is, zou plantaardig en dierlijk leven van de op aarde gevonden typen de vernietigende straling niet kunnen doorstaan. De geringe atmosfeer van Mars zou bijna geen bescherming bieden.

Ondanks deze geduchte belemmeringen geloven velen nog dat er een of andere lage vorm van leven op Mars zou kunnen bestaan. In een vroeger stadium, aldus sommigen, is Mars wellicht gastvrijer voor leven geweest. De geringste mogelijkheid van leven op Mars is door wetenschapsmensen niet volkomen uitgeschakeld. Vandaar dat de volgende verkenning van Mars in 1975, wanneer de NASA twee toestellen van het type Viking een zachte landing op Mars wil laten uitvoeren, intens gebruik zal maken van instrumenten, waaronder kleuren tv-camera's, die misschien de beslissende en onweerlegbare antwoorden zullen geven.

Leven op Jupiter?

Bestaat er leven op Jupiter of Saturnus? Het ligt in het voornemen dat twee Mariner ruimtevaartuigen die in 1977 gelanceerd moeten worden, de reusachtige planeten zullen passeren met aan boord speciale instrumenten die moeten speuren naar chemische stoffen in de atmosfeer van deze hemellichamen die gunstig zijn voor het in stand houden van levensprocessen.

De Mariner-verkenner zullen speciaal speuren naar pyrimidines, chemische samenstellingen die voor leven noodzakelijk zijn.

Velen geloven dat indien er enig leven op deze twee planeten bestaat, het waarschijnlijk in de vorm van in de atmosfeer hangende microben zou zijn. Worden er op Jupiter of Saturnus zulke microben ontdekt, dan zou hierdoor de waarschijnlijkheid dat er leven op andere planeten in verre zonnestelsels bestaat, vergroot worden.

Het is een boeiende gedachte. Maar op het ogenblik is het louter speculatie. De Apollo-astronauten hebben dergelijke microben niet gevonden. Ze hebben geen bewijs meegebracht van het bestaan van enig leven op de maan, en de Mariner-verkenner die Mars hebben gefotografeerd, vonden

* Pyrimidines vormen de basis voor nucleïne-zuren die de genetische informatie voor leven bevatten. Indien er pyrimidines op andere planeten bestaan, veronderstellen biochemici dat ook daar de een of andere vorm van leven zou kunnen voorkomen.

geen bewijs van leven. Toch blijft de mogelijkheid van leven in het heelal de mensheid boeien.

Deze unieke geboeidheid door leven in de ruimte wordt gevoed door science fiction, populaire tv-programma's en ruimtevaartfilms. De prestaties van astronauten in het kader van het ruimteprogramma, speciaal het Apollo-programma, waarbij mensen met succes op de maan landden en weer behouden op de aarde terugkwamen, hebben de belangstelling van de mens voor de andere planeten van ons zonnestelsel verhoogd.

Deze fascinatie gaat terug tot het verre verleden. Eeuwenlang hebben schrijvers ervan gedroomd dat de mens de maan zou bereiken, en hebben gespeculeerd over leven in het heelal. De Zweedse wetenschapsbeoefenaar en mysticus Emanuel Swedenborg beweerde dat hij bezocht werd door geesten van andere planeten die hem talloze bewoonde werelden beschreven. Er werd hem bijvoorbeeld verteld dat twee verschillende rassen Venus bewonen — een wreed, oorlogszuchtig ras en een zachtzinnig, humaan ras.

Moderne schrijvers, geïnspireerd door de landing die de astronauten Armstrong en Aldrin in 1969 op de maan hebben volbracht, hebben zich ook aan speculaties overgegeven. De romanschrijver Ray Bradbury merkte op: „Het reizen in de ruimte houdt in dat men eeuwig kan leven. Wij zijn God die zichzelf herschept.” De schrijver Norman Mailer merkte terecht op: „Laten wij erkennen dat wij goden trachten te worden”.

Nadat de historische vlucht met de Apollo-17 volbracht was, zei president Nixon dat God achter het succes van het ruimteprogramma moet staan. Hij vroeg: „Kunnen wij er getuige van zijn dat 24 mannen gezond en wel naar de aarde terugkeerden en daarin niet Gods hand zien?”

Op de een of andere wijze schijnt de ruimte te zijn verbonden met de bestemming van de mens — en met God. Maar hoe staat God ermee in verband? Indien er inderdaad een God is, kunnen wij dan te weten komen hoe Hij over de ruimte denkt?

Is er een bron van kennis die de gedachten en de gemoedsgesteldheid van God onthult met betrekking tot leven in het heelal en de bestemming van de mens?

Zo'n bron, u kunt het geloven of niet, is de Bijbel.

God, mens, ruimte en Genesis

De Bijbel is een uniek boek. Hij maakt er aanspraak op de openbaring van God aan heel de mensheid te zijn.

Wat zegt dit boek over leven op andere planeten? Wat zegt het over het ultieme levensdoel van de mens? Openbaart het of de mens ooit „de ruimte veroveren” zal?

In het meer dan drieduizend jaar geleden geschreven boek Genesis lezen wij dat God „de hemel en de aarde schiep” (Genesis 1:1).

Later voerde Hij plantaardig en dierlijk leven op aarde in. Ten slotte lezen wij: „En God zeide: Laat Ons mensen maken naar ons beeld, als onze gelijkenis, opdat zij heersen over de vissen der zee en over het gevogelte des hemels en over het vee en over de gehele aarde en over al het kruipend gedierte, dat op de aarde kruipt” (vers 26). (Alle aanhalingen zijn afkomstig uit de Nieuwe Vertaling.)

Let erop dat hier staat dat God de mens gezag of heerschappij gaf over alles wat op de aarde is. Hij heeft, in dit vers, geen melding gemaakt van het heelal, de sterren of andere Melkwegstelsels!

Deze waarheid wordt bevestigd door koning David van Israël: „De hemel is de hemel van de Heer, maar de aarde heeft Hij de mensenkinderen gegeven” (Psalm 115:16).

Hier zien wij dus dat God de mens gemaakt heeft en hem heerschappij gaf over de aarde — niet de hemel. Maar wij zien tevens dat de mens naar het beeld en de gelijkenis van God werd gemaakt. Wat betekent dit?

Let op nog een ander intrigerend gedeelte in de Bijbel. De apostel Paulus werd geïnspireerd in de toekomst te zien en te schrijven: „Want niet aan engelen heeft Hij de toekomstige wereld, waarvan wij spreken, onderworpen. Maar, iemand heeft ergens betuigd, zeggende: Wat is de mens, dat Gij zijner gedenkt, of des mensen zoon, dat Gij naar hem omziet? Gij hebt hem voor een korte tijd [dat wil zeggen, gedurende ons huidige, sterfelijke bestaan] beneden de engelen gesteld, met heerlijkheid en eer hebt Gij hem gekroond, alle dingen hebt Gij onder zijn voeten onderworpen.”

Paulus verklaart dan: „Want bij dit: alle dingen [hem] onderworpen, heeft Hij niets uitgezonderd, dat hem niet onderworpen zou zijn. Doch

thans zien wij nog niet, dat hem alle dingen onderworpen zijn" (Hebreeën 2:5-8).

Ziet u de ongelooflijke betekenis van die woorden? Het is Gods bedoeling dat de mens mettertijd — wanneer hij de bekwaamheid heeft verkregen — zal heersen over alles wat God heeft geschapen!

Dit betekent dat het in Gods bedoeling ligt de mens mettertijd te laten heersen over de ver verwijderde Melkwegstelsels die aan de grenzen van het heelal wegsnellen in de oneindigheid!

Maar hoe zal God dit volbrengen? Bedenk dat God de mens naar zijn *eigen* beeld en gelijkenis geschapen heeft. Wij zijn daarom, in zekere zin, als God.

Hier is Gods plan. In Hebreeën 1:1-3 zegt Paulus: „... in het laatst der dagen heeft Hij [God] tot ons gesproken in de Zoon, die Hij gesteld heeft tot erfgenaam van alle dingen, door wie Hij ook de wereld geschapen heeft. Deze, de afstraling zijner heerlijkheid en de afdruk van zijn wezen, *die alle dingen draagt* door het woord zijner kracht...”

Jezus Christus — de zoon van God — werd naar deze aarde gezonden om daar als mens te leven en zijn leven voor de zonden van alle mensen te geven. Hij was degene door wie de Vader de wereld schiep. Hij, evenals de Vader, is God en weerspiegelt de heerlijkheid van God en bezit hetzelfde wezen. Jezus houdt op dit ogenblik het ganse heelal door zijn kracht in stand!

Jezus is „de erfgenaam van alle dingen”. Met andere woorden, God de Vader heeft al het gezag over het ganse heelal — „alle dingen” — toevertrouwd aan Christus!

Maar let nu op iets eigenaardigs. Christenen worden — als ze zich waarlijk bekeerd hebben en verwekt zijn door de geest van God — letterlijk kinderen van God. „Zijn wij nu kinderen, dan zijn wij ook erfgenamen: erfgenamen van God, en medeërfgenen van Christus; immers, indien wij delen in zijn lijden,

is dat om ook te delen in zijn verheerlijking” (Romeinen 8:17).

Heeft u het gewicht hiervan begrepen? Christus is de erfgenaam van het heelal — en wij zullen medeërfgenen *met hem* zijn! Dit betekent dat wij mettertijd — met hem — de heerschappij over het ganse heelal zullen beërven! Dat is het wat God met de mensheid voorheeft!

Na als mensen in het vlees te hebben geleefd en lessen van zelfbe-

zullen wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is” (1 Johannes 3:1-2).

Wij zullen als God zijn, wij zullen over krachten beschikken als de zijne, wij zullen verheerlijkt zijn gelijk Hij is, en wij zullen leden zijn van zijn goddelijke familie, heerschappij voerend over heel de schepping! Dat is de totaliteit en het wezen van Gods verbazingwekkende plan!

Geen wonder dat de apostel Paulus geïnspireerd werd te schrijven: „Wat geen oog heeft gezien en geen oor heeft gehoord en wat in geen mensenhart is opgekomen, al wat God heeft bereid voor degenen, die Hem liefhebben. Want óns heeft God het geopenbaard door de Geest” (1 Corinthe 2:9-10).

Gods ultieme plan

De Bijbel openbaart dat God zeer geïnteresseerd is in wat hier op aarde gebeurt. De aarde, zei Jezus, is Gods voetbank (Mattheus 5:35). Hier heeft God mensen gemaakt. Hierheen heeft God degene gezonden die Jezus Christus werd, geboren uit de maagd Maria, om de heiland der mensheid te worden (Mattheus 1:18-20).

Daarom vormt de

aarde, ofschoon niet het centrum van ons Melkwegstelsel, toch het middelpunt van Gods attentie op dit ogenblik. Hier op aarde werkt God zijn hoogste doel uit — het scheppen van zijn goddelijke familie die mettertijd met Hem over gans het heelal zal heersen!

De Bijbel bevat geen openbaring dat er op dit ogenblik op andere planeten fysiek leven bestaat zoals wij het kennen. In de verre toekomst kan de tijd komen dat God op andere planeten leven zal scheppen. En wij zullen wellicht zeer rechtstreeks daaraan deel hebben!

Dát is de ontzagwekkende bestemming die God heel de mensheid aanbiedt. □

Schrijf om ons gratis boekje *Waar toe bent u geboren?* dat uitgebreid ingaat op de zin van het leven.



Alan Beardsmore — Plain Truth

JODRELL BANK — Met behulp van beweegbare radiotelescopen probeert de wetenschap de raadselen van het heelal te ontsluiten.

heersing te hebben geleerd, na een rechtschapen karakter te hebben ontwikkeld door naar Gods geboden te leven, na de zondige neigingen van het vlees te hebben overwonnen, zal God ons goddelijke onsterfelijkheid schenken. Hij heeft beloofd ons een volmaakt, uit geest bestaand lichaam, zoals het zijne is, te geven — en ons Hem en Christus te laten bijstaan in het uitoefenen van hun heerschappij over gans het heelal en heel het komende heelal!

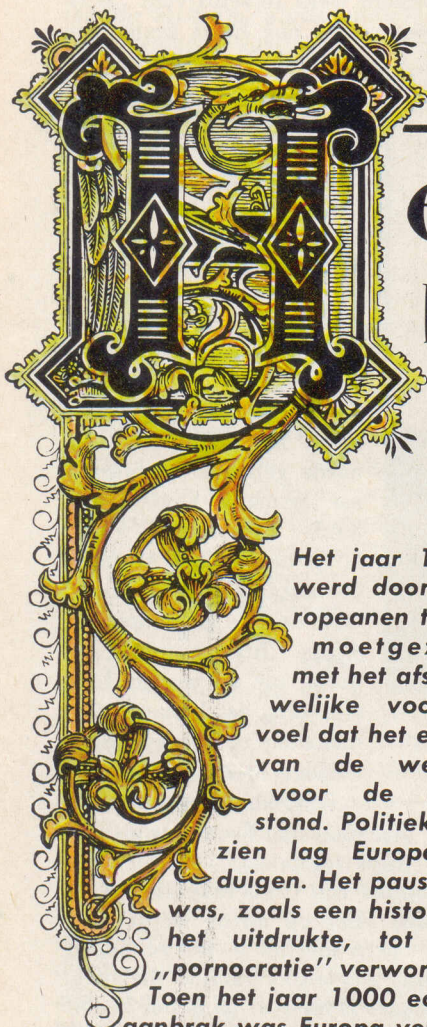
Lees wat de apostel Johannes hierover te zeggen had: „Ziet, welk een liefde ons de Vader heeft gegeven, dat wij kinderen Gods genoemd worden, *en wij zijn het (ook)...* Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods en het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen [in de opstanding]; (maar) wij weten, dat, als Hij zal geopenbaard zijn, *wij Hem gelijk*



Deel 3

et Duitse rijk in de middeleeuwen

door Paul W. Kroll



Het jaar 1000 werd door Europeanen tegemoetgezien met het afschuwelijke voorgevoel dat het einde van de wereld voor de deur stond. Politiek gezien lag Europa in duigen. Het pausdom was, zoals een historicus het uitdrukte, tot een „pornocratie” geworden. Toen het jaar 1000 echter aanbrak was Europa verrassend genoeg verenigd en welvend. In deze derde aflevering van onze serie wordt uiteengezet wat de onmiddellijke aanleiding was van de wederopleving van de Europese beschaving — het Heilige Roomse Rijk.

„**H**ET Heilige Roomse Rijk”, merkte Voltaire eens op, „is noch heilig, noch Rooms, noch een rijk”. Ondanks zijn wrange commentaar was Voltaire gedwongen in de tegenwoordige tijd

over het rijk te spreken. Want in de achttiende eeuw, toen hij dit schreef, bestond het rijk nog.

Sedert die historische kerstdag in 800, toen paus Leo II een gouden kroon op het hoofd van Karel de Grote had geplaatst en hem daarmee tot „keizer der Romeinen” had gekroond, had het rijk het bijna duizend jaar uitgehouden. Maar zelfs dat dramatische ceremonieel had alleen maar het woord *finis* gestempeld op een drama dat zich in de honderden daaraan voorafgaande jaren onder de Germaanse Franken had afgespeeld.

Oudste politieke lichaam

Hoewel het Heilige Roomse Rijk toen Voltaire zijn commentaar neerschreef noch bijzonder heilig, noch speciaal Rooms, noch opmerkelijk machtig was, overleefde het hem nog bijna drie decennia. Als instelling bleef het rijk ongetwijfeld tot 1806 in leven. Na de nederlaag welke de keizerlijke troepen bij Jena tegen Napoleon hadden geleden, kon men in augustus van het genoemde jaar in de kranten lezen dat keizer Frans II de Rijksdag had medege-deeld, afstand gedaan te hebben van de Duitse keizerskroon. „Er waren

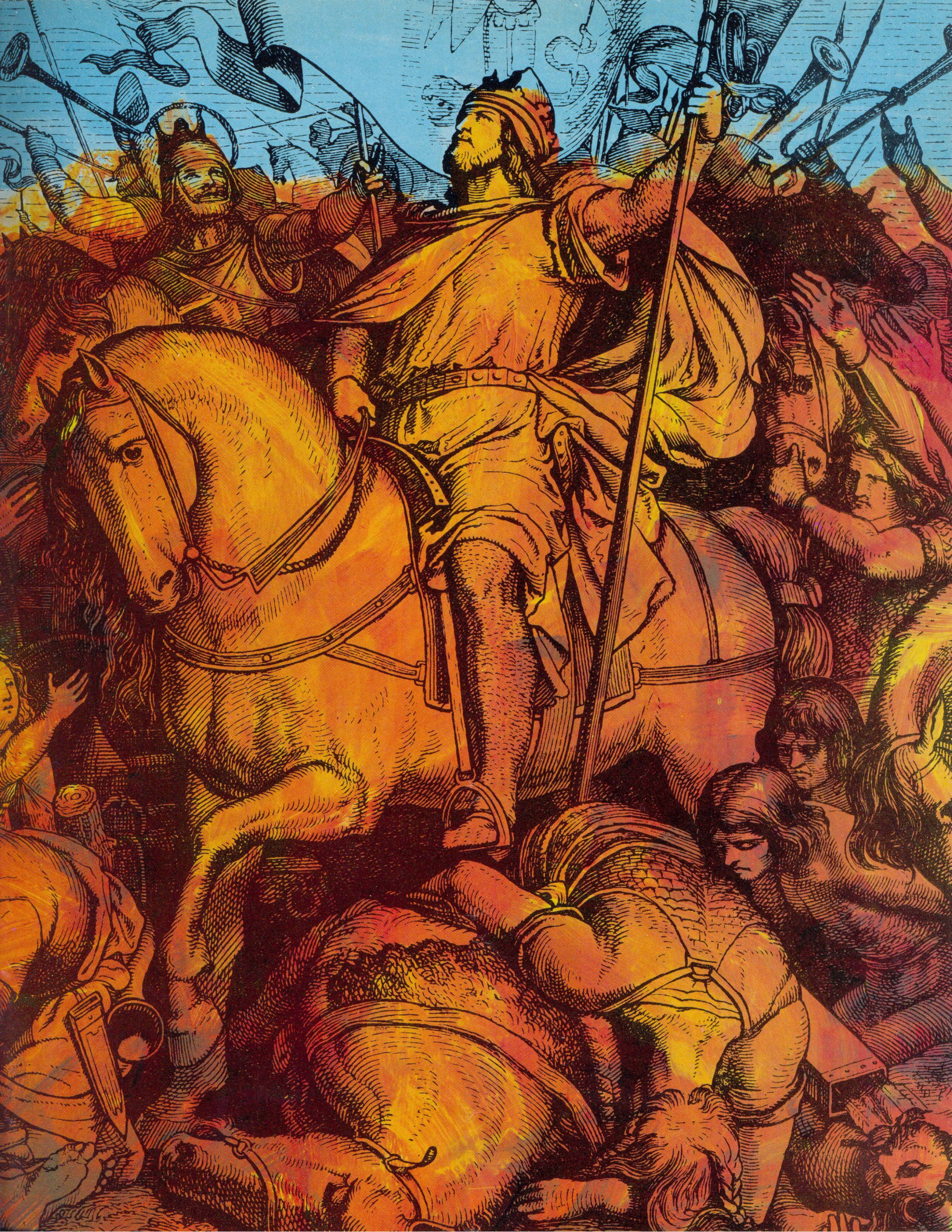
waarschijnlijk maar weinig mensen die begrepen dat het oudste politieke instituut ter wereld aan zijn einde was gekomen”, aldus de Duitse historicus Friedrich Heer. Maar zelfs toen bleven het ceremonieel en het concept voortleven in de overdracht van de keizerlijke macht aan de politieke reus Napoleon.

In onze tijd, in een samenleving van wereldlijke en politiek georiënteerde staten, is het denkbeeld van een Europees imperium allerminst dood.

De keizerlijke kroon van het Heilige Roomse Rijk bestaat nog steeds. Men kan haar bekijken in de Hofburg te Wenen. Tal van staatslieden, presidenten, dictators, troonpretendenten en andere wereldlijke leiders hebben haar gezien en bewonderd. Amsterdammers hoeven maar naar het topje van de Westertoren te kijken om te zien hoe zij eruit ziet.

Nog in 1958 merkte Otto van Habsburg op: „Wij bezitten een Europees symbool dat gelijkelijk aan

HENDRIK I verslaat de Magyaren en maakt van het gekerstende Bohemen een bolwerk tegen de stammen uit het oosten. Zijn successen baanden de weg voor het Duitse keizerrijk onder zijn zoon Otto de Grote.



alle landen toebehoort. Het is de kroon van het Heilige Roomse Rijk dat de traditie van Karel de Grote — de heerser over een verenigd Westen — belichaamt.”

In een volgende aflevering zullen wij zien waarom de symbolische betekenis van die kroon — Europese eenheid — op het ogenblik springlevend is. Staten mogen wereldlijk geworden zijn, de monarchie moge veel van haar macht en luister verloren hebben, het katholicisme moge politiek irrelevant schijnen, maar wat de kroon in ceremonieel opzicht vertegenwoordigt, een verenigd en sterk Europees rijk, is ver van dood.

De Duitsers en het Heilige Roomse Rijk

Als een op zichzelf ideale staat manifesteerde de herleving van het Romeinse Rijk zich het spectaculairst in de middeleeuwen. Het werd een speciale fase onder de verschillende vormen waarin het concept van een Romeins Rijk herleefde.

Terwijl het rijk van Karel de Grote universeel was geweest, kreeg het Romeinse Rijk der middeleeuwen een nationaal karakter. In de twaalfde eeuw werd het zelfs het „Heiliges römisches Reich *deutscher Nation*” genoemd.

Vanaf de kroning van Otto I werd het keizerschap door twee dingen gekenmerkt; de keizer werd door de paus gekroond, en die keizer was degene die reeds tot koning van de Duitsers was gekozen.

Toen Jordan van Osnabrück, een geschiedschrijver uit het laatst van de dertiende eeuw, een boek schreef over het Romeinse Rijk en de „vertaling” daarvan voor de Duitsers, gaf hij slechts uitdrukking aan een werkelijkheid die reeds gedurende tal van generaties was aanvaard.

Men neemt aan dat de keizerskroon van het Heilige Roomse Rijk zelf speciaal voor de kroning van Otto de Grote in 962 werd vervaardigd. „Vanaf die dag”, zegt de historicus Heer, „zou Duitsland, hoewel het Rijk nooit een Duitse nationale staat was, zijn voornaamste steun en toeverlaat zijn”.

Maar het rijk viel uiteen. De grandioze eenheid die door Otto de Grote was hersteld, metamorfoseerde zich in een monster van Frankenstein,

dat het Europa onder Frederik II in 1250 verslond.

Hoe en waarom konden deze gebeurtenissen plaatsvinden? En welke betekenis hebben zij tegenwoordig voor ons, nu Europa opnieuw naar eenheid streeft? Deze en andere essentiële vragen zullen in deze derde aflevering worden beantwoord.

Wij hervatten onze Europese documentaire met het uiteenvallen van het rijk van Karel de Grote. Er heerst chaos in Europa, en de westerse beschaving schijnt te wachten op de doortocht van de doodsengel.

De jaren 843 – 935: Schemertijd van het rijk en een nieuw ontwaken. Het rijk is nu in verval. Europa wordt van vele kanten aangevallen. Arabieren steken Marseille in brand. De Noormannen plunderen de kustgebieden en trekken tot Parijs de Seine op. Aken, Metz en Reims worden eveneens aangevallen. Palermo en Bari worden door Saracenen ingenomen. In 846 wordt zelfs de St. Pieter leeggeroofd. De citadel van Monte Cassino wordt in 884 door Saracenen verwoest.

Intussen wordt het rijk vanuit het Oosten bedreigd door binnenrukkende Slaven en nomadische Hongaren. Europa zit diep in de zorgen. Het lijkt erop of een nieuwe, langdurige volksverhuizing op het punt staat Europa opnieuw in chaos te storten.

Even lijkt het erop dat het stervende rijk gered zal worden door Arnulf van Karinthië. In 891 verslaat hij de Noormannen bij Leuven, bevocht de Moraviërs en trekt op verzoek van paus Formosus door Noord-Italië. Arnulf wordt in 896 te Rome tot keizer gekroond, maar drie jaar later maakt een hartaanval een einde aan zijn leven en opnieuw heerst er verwarring.

Zijn zoon, Lodewijk het Kind, staat onder voogdij van Hatto, aartsbischop van Mainz. De hertogen maken zich zelfstandig en de Hongaren vallen het rijk binnen.

In 910 verslaan ze Lodewijk. Het ziet er naar uit of de lichten in Europa op het punt staan uit te gaan. Het rijk heeft geen vader meer. De kloosterkronieken worden mede gekenmerkt door het zwartste pessimisme. Een nieuw tijdperk van duisternis staat op het punt zijn intrede te doen.

In Italië heersen chaos en anarchie. Het moge dan zijn dat pausen bij de

Duitsers in hoge achting staan, in hun eigen stad worden zij beledigd, afgezet en soms zelfs vermoord. Het pausdom zelf zakt af naar de diepste immoraliteit en wordt een „pornocratie” genoemd. In Italië begon de chaos reeds na de dood van keizer Lodewijk II in 879 en eindigt pas in 951 wanneer Otto de Grote Italië binnenvalt. Dit gehele tijdvak is een ononderbroken periode van binnenlandse woelingen en invasies vanuit het buitenland.

Berengarius I, de kleinzoon van Lodewijk de Vrome, is de laatste van de „fantomkeizers”. Hij regeert van 915 tot 924. Na zijn dood is de troon van het rijk tot 962 vacant, hoewel Koenraad I en Hendrik I achtereenvolgens koning zijn in Duitsland.

De Duitse politiek en het burgerleven staan in het teken van chaos en geweld. De Frankische Koenraad I (911-918) strijdt met zijn Saksische rivaal Hendrik om de hegemonie, maar bij Koenraads dood in 918 ontstaat een situatie die Europa opnieuw harmonie zal brengen. Bij zijn dood zendt Koenraad de tekenen van de koninklijke waardigheid aan Hendrik die hem moet opvolgen. Hoewel het Karolingische Rijk na een eeuw van verwarring ineens is gestort, staat er een nieuw rijk op het punt geboren te worden en wel onder Hendrik, die door de geschiedkundigen „de eerste” wordt genoemd.

Hendrik I zal de grondslagen voor een verenigd Europa beginnen te leggen. Wanneer hij in 936 zijn zoon Otto als zijn opvolger aanwijst, is het toneel gereed voor een nieuwe herleving van Europa.

Het jaar 936: Otto de Grote. Hoewel Hendrik I (919-936) erin is geslaagd de restanten van het rijk aaneen te smeden, gaat het westelijk deel van het Frankische rijk verloren. Eeuwen later zal het de onafhankelijke staat Frankrijk worden.

Een Duits kiescollege wijst nu de heerser over het Duitse rijk aan. In de praktijk zullen tot 1257 de aartsbisschoppen van Mainz, Keulen en Trier de geestelijke kiesmannen zijn. Als wereldlijke kiesmannen zullen de paltsgraaf, de hertog van Saksen en de markgraaf van Brandenburg optreden. Met enkele wijzigingen zal dit keurvorstencollege blijven bestaan tot 1806, wanneer het hele systeem door Napoleon wordt afgeschaft.

De Duitse koning is de officieel erkende leider van Duitse „stamher-



HET DUITSE RIJK in het jaar 1000. Het herrijzende Duitse rijk heroverft vroeger verloren gegane gebieden en kerstent de Hongaren na de beslissende slag in 955. De pax romanorum die het Duitse rijk met zijn buurlanden onderhoudt, berust eerder op de persoonlijkheid van de regerende vorst dan op het bestuursapparaat.

Kaarten — Ron Lepeska

togdommen": Saksen, Beieren, Frankenland, Zwaben en Thüringen. Dit zijn de „grote stammen die in tijden van oorlogsgevaar zelf hun leiders, hertogen, kozen”, zal Friedrich Heer schrijven. De hertogen kiezen op hun beurt een superhertog tot koning, en trekken onder zijn leiding ten strijde. In 936 valt hun keuze op Otto de Sakser uit het geslacht der Liudolfingen.

Theoretisch wordt Otto alleen gekozen om buitenlandse aanvallen af te slaan; in vredetijd ontvangt hij slechts af en toe eerbewijzen. Otto's Duitse rijk wordt in zijn ideale conceptie gezien als een grote federatieve liga, gebaseerd op vertrouwen en op de gemeenschappelijke noodzaak van militaire successen.

De keurvorsten zetten Otto, de zoon van Hendrik de Sakser, echtgenoot van Edgita, zuster van de Engelse koning Athelstan, op de troon en beloven hem trouw en steun tegen zijn vijanden. Als teken van instemming steekt het volk de rechterhand omhoog en roept: „Sieg und Heil”.

Het inwijdingsritueel, onder leiding van aartsbisschop Heriger van Mainz,

omvat de overhandiging van het zwaard aan de koning. Hiermee wordt hij geacht de vijanden van Christus te bestrijden.

Het jaar 955: De slag aan de Lech. Nadat Otto in 936 tot koning van de Duitsers is gekroond, gaat er maar weinig goed. Zijn poging om het koninkrijk aaneen te smeden leidt tot twist in zijn eigen familie en onder de machtige hertogen. Otto's oudere halfbroer Thankmar sterft als rebel. Zijn jongere broer, Hendrik, verbindt zich met Otto's tegenstanders. Voortdurend zijn er samenzweringen, verzoeningen en nieuwe incidenten van afvalligheid. In de jaren 953 en 954 doet zich een persoonlijke tragedie voor. Otto's zonen komen in opstand, wat aanleiding geeft tot een monstercoalitie van al zijn vijanden, waaronder zelfs de Hongaren. Zij bereiden zich op een oorlog met Otto voor.

Er staat ontzaglijk veel op het spel. Van de uitkomst van de strijd hangt het politieke leven van Otto af. Hij moet de Hongaren verslaan en kan dan aanspraak maken op de titel van „beschermer van Europa”.

In Duitsland zelf heersen strijd en verwarring. Zo is er bijvoorbeeld de

rijks grote Berchtold uit Beieren die de eerste is om de Hongaren het nieuws van Otto's opmars te brengen. Eén jaar daarvoor heeft Otto's eigen zoon Liudolf de aanvoerder der Hongaren, Bulcsu, van gidsen voorzien om hem de weg naar Frankenland te wijzen. De hertogen en rijks groten van Beieren en Lotharingen rebelleren. Als Otto de slag verliest, zal hij elk politiek houvast dat hem nog rest, verliezen en zal Europa uiteen kunnen vallen zoals na de val van het Romeinse Rijk en na de dood van Karel de Grote.

Onverwachts brengt de schok van de invallen der Hongaren op Duits grondgebied echter een schijn van eenheid tot stand. Het gelukt Otto een gecombineerd leger van Franken, Zwaben, Beieren en Bohemers te vormen, waarmee hij in 955 op het Lechfeld de Hongaren verplettert.

De overwinning die Otto behaalt heeft, betekend de ondergang van zijn vijanden. Hij heeft de Hongaarse invallers een beslissende slag toegebracht. De Beierse Ostmark van Karel de Grote wordt heroverd, en de grondslagen voor een toekomstige Oostenrijkse staat gelegd. Van nu af



Otto I, 936-973



Otto II, 973-983



Otto III, 983-1002

aan kan Otto zich erop beroemen een nieuwe Karel de Hamer te zijn, die het christelijk Europa tegen de „ongelovigen” beschermt. Hij is de hoeder, de dappere militaire aanvoerder. En het is het Duitse koninkrijk dat naar voren treedt als de sterke arm van een komend Heilig Rooms Rijk.

Het jaar 962: Otto de Grote tot rooms keizer gekroond. Het pausdom en de geestelijkheid hebben een eeuw lang in moreel verval verkeerd. Tijdens de gehele duur van de eerste vijftig jaar der tiende eeuw worden pausen benoemd en ontslagen door de familie van Theophylactus, een functionaris aan het pauselijke hof. Paus Sergius III (904-911) is de minnaar van Theophylactus' dochter Marozia. Johannes X (914-928) is de minnaar van Theophylactus' vrouw. Johannes wordt later vermoord.

Johannes XI (931-935) wordt gevangengezet door Alberich, die 22 jaar lang als dictator over Rome heerst. Zijn zoon Octavianus wordt op 19-jarige leeftijd paus Johannes XII (955-964). Johannes XII zuipt, gokt, vecht en loopt achter de vrouwen aan. Hij roept in 't openbaar de zegeningen van Jupiter en Venus in. Het Lateraan wordt een bordeel.

Het is geen wonder dat kardinaal Baronius, de geschiedschrijver van de contra-reformatie, het pausdom van deze periode als een „pornocratie” zal kenschetsen, en het is de „pornocraat” Johannes XII die zich tot Otto wendt om hulp.

Otto geeft daaraan gehoor, rukt Italië binnen en herstelt de orde. Hij

huwt met Adelaide, de erfgename van de kroon van Lombardije en roept zichzelf tot koning van Italië uit. Op 2 februari 962 zet de paus Otto de keizerskroon op het hoofd. Het is het begin van het *Sacrum Romanum Imperium Nationis Germanicae* — het „*Heiliges römisches Reich deutscher Nation*”. De volledige term zal eerst in de vijftiende eeuw worden gebruikt, maar in feite neemt het rijk van Otto de Grote en zijn opvolgers een nationaal karakter aan: het is hoofdzakelijk gebaseerd op de militaire en economische macht van de Duitse staten.

Volgens een pauselijke geschiedschrijver die op de kroning terugblikte, werd Otto „toegejuicht door het gehele volk van Rome, en door paus Johannes tot Imperator en Augustus gewijd”. Otto verlangt van Johannes zich in het openbaar de onderdaan van de keizer te tonen. De burgers van Rome mogen in het vervolg geen pausen meer kiezen zonder toestemming van Otto.

Johannes XII zal al gauw de kracht van Otto's gezag voelen. Otto ziet zich gedwongen een synode van Italiaanse bisschoppen bijeen te roepen om Johannes XII terecht te laten staan op beschuldiging van meeneed, moord, heiligschennis, ontucht en andere misdrijven. Na afloop van de synode wordt Johannes afgezet. Maar onmiddellijk nadat Otto vertrokken is, installeert Johannes zichzelf weer als paus en wreekt zich bloedig op zijn vijanden. Voordat Otto de toestand kan herstellen sterft Johannes op 14 mei 964.

Otto zal tien van zijn laatste twaalf levensjaren besteden aan de handhaving van de orde in Italië. Er zijn complicaties met de Oostromeinse (Byzantijnse) keizer, die gekant is tegen de installatie van een nieuwe keizer in het Westen. Het zal tot 972 duren eer de keizer van het Oosten Otto erkent. Hoewel Otto plannen maakt om de Byzantijnse provincies in zuidelijk Italië te bezetten als Byzantium de oorlog mocht verklaren, bestaat er geen plan om zijn heerschappij over het Zuiden uit te breiden.

Op 7 mei 973 sterft Otto in Memleben. Zijn grote daden hebben hem de eretitel „de Grote” bezorgd, evenals dat ook met Karel de Grote het geval was. Otto heeft de heidense Hongaren en Slaven overwonnen, zoals Karel de Grote de heidense Saksen en Avaren overwonnen had. Er bestaat nu één enkel rijk dat zich uitstrekt van de Rijn tot de Weser en van de Elbe tot de Donau, verenigd onder het teken van het kruis. Het rijk is nu het *Imperium Christianum* en de Duitse koning is *Rex Christianus*.

De jaren 983-1002: Otto III bevestigt het rijk. De toestanden in Italië zijn ten kwade gekeerd. De politieke strijd begint te herleven. Wil het geslacht der Liudolfingen aan het bewind blijven, dan wordt het tijd Italië een doelmatig functionerend en sterk keizerlijk overheidsapparaat te geven. In 996 wordt Otto III door zijn neef Bruno van Kärnten te Rome tot keizer gekroond. Als Gregorius V

draagt Bruno van 996-999 de pause-lijke tiara. De regering van Otto III telt mensen van grote capaciteiten — Gerbert van Aurillac, Bernward van Hildesheim, Odilo van Cluny en de kanselier Heribert. Zij nemen terstond een regeringshervorming ter hand.

In 999 wordt Gerbert paus en neemt de naam Silvester II aan (999-1003). Silvester brengt de groei van het feudalisme tot staan door Duitse *ministeriales* (keizerlijke ambtenaren) aan het hoofd te stellen van landgoederen die aan de kerk toebehooren. Zij vormen een krachtig tegenwicht tegen het streven van de lagere adel om deze landerijen voor eigen gebruik te onteigenen.

Ook begint Otto III de *demesnes* van kroon en kerk op te bouwen — ambachtsheerlijke grond die in het feitelijk bezit is van de landheer en niet van de pachters. Hij begint in het Noorden en werkt in zuidelijke richting naar Rome toe. Het Italiaanse episcopaat wordt hierbij uitgesloten; het is niet te vertrouwen. In de hoogste geestelijke en wereldlijke posten van Italië wordt een niet-Italiaans element geïntroduceerd. Otto III bouwt wat geen keizer voor hem had gedaan — een sterke, ononderbroken verbindinglijn die zich van Rome noordwaarts via Lombardije tot de Duitse grens uitstrekt. Deze verbinding wordt door niet-Italianen beheerd.

Reeds vroeger, in 998, heeft Otto III op zijn zegel de befaamde inscriptie laten zetten: *Renovatio Imperii Romanorum* — „vernieuwing van het Romeinse Rijk”. Maar welk deel van die restauratie rechtstreeks het gevolg is geweest van de politiek van Otto III zelf is de vraag. Deze kleinzoon van Otto de Grote, de zoon van de Byzantijnse prinses Theophano zal slechts 22 jaar oud zijn wanneer hij in 1002 sterft. Zijn vroegtijdige dood en die van Silvester in het jaar daarop, maken een einde aan de mogelijkheid dat Rome het hart van het Duitse rijk zal worden.

Wij weten dat Gerbert van Aurillac behulpzaam is geweest bij het totstandbrengen van de Ottoonse politiek. Als paus Silvester doordringt hij Otto van de verheven aanspraken en rechten van de westromeinse tradities. „Ons, ja ons is het Romeinse Rijk,” zegt Silvester. „De kracht ervan berust op het vruchtbare Italië

en op het volkrijke Gallië en Germa-nië. Onze Augustus zijt gij, O Caesar, de Keizer der Romeinen.”

Men stelt zich het Europa van die dagen echter voor als een *religieus-politieke* unie van volkeren. Otto en zijn raadgevers zijn van mening dat het rijk behoefte heeft aan een betrouwbaar geestelijk hoofd, dat, zoals Otto het ziet, niemand anders kan zijn dan de paus van Rome, Silvester II. Een essentieel deel van de Ottoonse politiek heeft dan ook ten doel het pausdom uit zijn moreel verval en provinciale bekrompenheid te verheffen tot een positie waarin het de achting van Europa kan hebben.

De naam „Silvester” heeft in het licht van Otto's politiek een sacropolitieke betekenis. Silvester I was bisschop van Rome in de tijd van Constantijn de Grote. Gerbert is de tweede Silvester, die samen met Otto III, zijn nieuwe Constantijn, de heilige eenheid van het rijk zal herstellen. Een van Otto's documenten begint aldus: „Otto, slaaf der apostelen en overeenkomstig de wil van onze Heer en Heiland, verheven keizer der Romeinen. Wij proclameren Rome tot hoofdstad van de wereld. Wij erkennen de Latijnse kerk als de moeder van alle kerken.” Otto III gaat zelfs in Rome wonen.

Gedurende het bewind van Otto III wordt een serie bondgenootschappen en vriendschappelijke betrekkingen afgesloten. Een historicus zal het aldus beschrijven: „De wijze waarop hij het keizerschap bekleedt, biedt ons voor het eerst gelegenheid het rijk als model geprojecteerd te zien, en wel in de eerste plaats als het model voor een federatie van Europese volkeren”.

Otto en Gerbert willen een groot federatief rijk scheppen, dat oostelijk centraal-Europa zou omvatten. De leden van het geslacht der Liudolfingen willen vóór alles een hernieuwing van de worsteling tussen Duitsers en Slaven vermijden. Otto begeeft zich naar Polen om de christelijke hertog van Polen met een titel te vereren. Hetzelfde gebeurt met de koning van Hongarije.

In Otto's opzet zal het rijk verba-zingwekkend veel gelijkenis vertonen met een Europees project dat bijna tien eeuwen later ter hand zal worden genomen. Dit project zal in de economische sfeer beginnen met een overeenkomst die men het Verdrag

van Rome zal noemen en die op 25 maart 1957 werd ondertekend. Die unie zal de Europese Economische Gemeenschap worden genoemd. De grondvesters ervan zullen evenwel verder dan economische aspecten zien — zij hebben een sociale en politieke unie op het oog.

Evenals het Heilige Roomse Rijk van Otto zal deze Europese unie ontworpen worden om mensen en gemeenschappen van sterk uiteenlopende sociale samenstelling en geestelijke opvattingen in een groot geheel te omvatten. Deze geprojecteerde Europese unie zal naar de geest de rechtstreekse afstammeling zijn van het Heilige Roomse Rijk van Otto.

Het jaar 1024: Einde van de Ottoonse dynastie. Hendrik II (1002-1024) zal de laatste Saksische heerser zijn. De keizerskroon gaat nu over op Koenraad II (1024-1039), hertog van Frankenland. Hij grondvest het Salische of Frankenlandse huis. Onder hem wordt het koninkrijk Bourgondië in 1032 aan het Duitse Rijk toegevoegd.

De jaren 1039-1056: Het Salische huis bereikt grootste aanzien. Hendrik III (1039-1056) vertegenwoordigt de Duitse keizerlijke macht op haar hoogtepunt. Hij komt een ontluisterd pausdom te hulp. Drie elkaar bestrijdende pausen worden afgezet. Clemens II wordt benoemd, en keizerrijk en pausdom werken eendrachtig samen. Hendrik zal verscheidene Duitse pausen kiezen, waaronder Leo IX, de neef van de keizer.

In 1040 wordt een nieuwe titel ingevoerd: „rooms koning”. Dit wordt de titel van de nieuwgekozen keizers alvorens ze gekroond worden, dan wel de titel voor de door de keizer aangewezen opvolger. De titel is belangrijk omdat hij een einde maakt aan de onzekerheid omtrent de opvolging.

Onder Hendriks bewind komt het in 1054 tot een complete scheiding („schisma”) tussen de kerken in het Oosten en in het Westen.

Het jaar 1077: Keizer doet boete aan de voeten van de paus. Hendrik IV is pas zes jaar oud als hij de troon bestijgt. Chaos en anarchie doemen op aan de horizon als wereldlijke en geestelijke heren hun invloed en gezag ten koste van de monarchie trachten te herstellen.

Intussen zit de uit Cluny afkomstige monnik Hildebrand als Grego-



Keizerskroon en rijksappel van het Heilige Roomse Rijk. De kroon is achtkantig, waarin het heilige cijfer acht der Perzen voortleeft, en symboliseerde in de keizertijd het Jeruzalem in de hemel. De boog en het kruis erop werden er later door Koenraad II toegevoegd (ca. 1025). De rijksappel bestaat uit hars en is bedekt met bladgoud.



Rechts: De Romeinse keizer Octavianus (Augustus) weergegeven als heerser der wereld op een Duitse prent. In zijn linkerhand houdt hij de toenmaals bekende wereld, bestaande uit Azië, Europa en Afrika. Hij wordt afgebeeld alsof hij de aarde gereedmaakt voor het wereldomvattende vrededijk onder Christus.

rius VII op de pauselijke troon (1073-1085). Gregorius lanceert een krachtige aanval op de verkoop van kerkelijke ambten (simonie) en op de z.g. *lekeninvestituur*, het recht van een koning of feodaal heerser om een kerkelijk hoogwaardigheidsbekleder in zijn ambt te bevestigen door hem de tekenen van zijn waardigheid, ring en kromstaf, te overhandigen. Tegen 1075 breekt de investituurstrijd in volle hevigheid los.

De geest van Cluny vraagt ook de volledige vrijmaking van de Kerk van keizerlijke en wereldlijke invloeden. Gregorius streeft ernaar de keizerlijke waardigheid tot een positie van dienstbaarheid aan de paus te verlagen. Deze worsteling op leven en dood

tussen het pausdom en de Duitse keizerlijke macht spitst zich toe op de lekeninvestituur. Deze op te geven betekent voor de keizer dat hij zich moet ontdoen van zijn kerkelijke vazallen, de „Rijkskerk”, waarop zijn macht in ruime mate steunt.

Hoewel de Langobarden in Noord-Italië en de Noormannen in zuidelijk Italië het pausdom krachtig ondersteunen, zal de strijd om de suprematie tussen keizer en paus nog 200 jaar voortduren. Deze zal eindigen met het volkomen uiteenvallen van het rijk, en de ruïnering van het pausdom. Gedurende de chaotische jaren van deze worsteling zullen er verdeeldheid en ontwrichting heersen. Koningen zullen worden geëxcommu-

niceerd; pausen zullen worden afgezet. Zowel Hendrik IV als Gregorius VII, de voornaamste figuren in de eerste ronde van het gevecht, zullen als gebroken mannen sterven.

Het jaar 1122: Het concordaat van Worms. De strijd gaat door. Reeds is keizer Hendrik IV (1106-1125) naar Rome opgerukt en heeft paus Paschalis II gevangengezet. Paschalis ziet zich gedwongen in het jaar 1111 Hendrik tot keizer te kronen. Op straffe van vergelding zal Paschalis de nieuwe keizer niet excommuniceren zodra deze Rome heeft verlaten.

Aan de andere kant is Hendrik bereid tot „samenwerking”. Als de kerk er werkelijk zo tuk op is om alleen maar geestelijk te zijn en zich



Rechts boven: Afbeelding op de deur van de domkerk te Gniezno, Polen. Otto II overhandigt Adalbert van Praag de kromstaf van een bisschop. Otto is hier bekleed met een grote mate van gezag op kerkelijk gebied, die beknot zal worden door het concordaat van Worms. Rechts onder: Loden zegel (bul) van Otto III.

Bladzijde hiernaast: A. Münchow
Hierboven: Bildarchiv Foto Marburg
Zegel hiernaast: Stift Herzogenburg

te bevrijden van alle wereldse en materiële lasten, is Hendrik bereid haar van dienst te zijn. Hij wil afzien van de investituur van bisschoppen. Maar het pausdom moet een tegenprestatie leveren. Het moet afstand doen van de rijksgroonden die het al sedert de dagen van Karel de Grote in leen heeft gehad. Dit is kennelijk onaanvaardbaar en de strijd wordt verhevigd voortgezet.

De volgende paus, Calixtus II, excommuniceert Hendrik. Een nieuw, verbitterd conflict schijnt in het verschiet te liggen. De politieke verhoudingen liggen nu evenwel anders. De investituurstrijd duurt nu al vijftig jaar. Calixtus is plooiarder en vindt een oplossing van het

conflict van meer belang dan het bereiken van de pauselijke doeleinden. Ook de wereldlijke heersers hebben genoeg van de strijd. Dit leidt op 23 september 1122 tot het concordaat van Worms, een compromis tussen het pausdom en de keizer. De keizer mag doorgaan met de investituur van bisschoppen en abten in de leengoederen, maar zij ontvangen hun ring en kromstaf van de paus.

Het keizerlijk gezag heeft in belangrijke mate ingeboet, maar is geenszins gebroken. Politiek gezien bevindt de Duitse natie zich in moeilijkheden. De adel is onafhankelijker geworden. En al mocht er dan een compromis bereikt zijn op godsdienstig gebied, een definitieve oplossing ontbreekt

nog. Het concordaat van Worms is niet meer dan een staakt-het-vuren.

In het jaar 1125 sterft Hendrik V op 44-jarige leeftijd aan een kanker-aandoening. Hij laat geen kinderen na en de keurvorsten benoemen Lotharius III als zijn opvolger. Met Hendriks dood begint in het rijk evenwel een periode van ernstige binnenlandse onenigheid en chaos, en zal met wisselende intensiteit bijna een generatie lang aanhouden. In Duitsland heerst het zwartste pessimisme. Velen zijn bang dat het rijk uiteindelijk uiteen zal vallen. Zij geloven dat dat rijk het vierde rijk is dat door Daniël is beschreven, en dat bij de ondergang ervan de Antichrist de wereld zal verwoesten. □

wat u kunt doen...

van pas komende tips voor u en uw gezin

• Medische kennis boekt vooruitgang

Honderdduizenden schoolgaande kinderen lijden aan een kwaal die ernstige vormen begint aan te nemen. Men noemt het *hyperkinesie*. Het uit zich in kinderen door een zeer hoge mate van motorische onrust. Kinderen die hieraan lijden, worden gekweld door buitensporige rusteloosheid, een sterk verminderd concentratievermogen en ze hebben de grootste moeite hun impulsen in bedwang te houden. Hun ouders maken zich zorgen over de gevolgen die hyperkinesie op hun kinderen op school heeft.

Omdat hyperkinetische kinderen zo onrustig en gejaagd zijn, is dit een reuze sta-in-de-weg om op school mee te komen. Hyperactieve kinderen raken gewoonlijk ver achter bij hun klasgenoten, hoewel hun I.Q. gewoonlijk gemiddeld is of in vele gevallen boven het gemiddelde ligt. Hun probleem is dat ze niet lang genoeg hun aandacht bij de les kunnen houden. De gevolgen

minen die gewoonlijk buitengewoon stimulerend op normale personen werken, de omgekeerde uitwerking op hyperkinetische kinderen hadden en hen kalmeerden. Het probleem is echter dat de voornaamste amfetaminen die gebruikt worden om hyperkinetische kinderen te behandelen, schadelijke bijwerkingen veroorzaken. Bijgevolg wilden vele ouders niet dat hun hyperkinetische kinderen met deze medicijnen behandeld werden, maar hebben daarentegen op een andere oplossing gehoopt. Het schijnt nu dat er een alternatieve oplossing bestaat die de moeite van het proberen waard is.

Dr. B.F. Feingold, verbonden aan het Kaiser-Permanente Medical Center te San Francisco, is erachter gekomen dat er een direct verband schijnt te bestaan tussen de hyperkinesie van vele kinderen en de aroma's en smaakverbeteraars in levensmiddelen. Deze toevoegingen brengen in bepaalde personen hyperactiviteit teweeg.

Ten einde deze ontdekking op de proef te stellen heeft dr. Feingold een dieet opgesteld waarin geen kunstmatige reuk- en smaakstoffen voorkomen. Hyperkinetische kinderen die op dit dieet werden gezet, waren binnen drie weken weer normaal. Kinderen die jarenlang medicijnen hadden ingenomen voor hun hyperkinesie en die er nu mee stopten en op dit dieet werden gesteld, waren ook binnen drie weken weer normaal. Andere doktoren die dit type dieet voor hyperkinetische kinderen hebben voorgeschreven, hebben overeenkomstige goede resultaten genoteerd.

„Ouders kunnen dit dieet proberen”, zegt dr. Feingold. Maar hij waarschuwt dat ze er buitengewoon goed op moeten letten dat er *absoluut geen* kunstmatige reuk- en smaakstoffen in voorkomen. „Als het kind ook maar één hap voedsel naar binnen krijgt met een kunstmatige smaak eraan, heeft hij het weer te pakken en is hij binnen enige uren weer even ver als toen hij begon. Het is te vergelijken met drug-verslaving”, waarschuwt dr. Feingold. „De symptomen doen zich binnen enige uren weer voor en blijven 1 à 2 etmalen aanhouden. Als hij zulk voedsel blijft eten, blijven de symptomen voortduren.”

Het zich strikt aan dit dieet houden is niet zo gemakkelijk als het lijkt, omdat 90% van het voedsel dat in de westerse wereld geconsumeerd wordt, kunstmatige aroma's en kleurstoffen bevat. Ouders zullen het meeste voedsel zelf moeten bereiden.

Aangezien het dieet dat dr. Feingold aanbeveelt, nauwgezet gevolgd moet worden, verzoekt hij de ouders hun huisdokter te vragen, met hem te corresponderen om nadere inlichtingen aangaande dit dieet, aangezien hij niet over het personeel beschikt om met individuele ouders te corresponderen.

—Patrick A. Parnell



Gary George — Plain Truth

kunnen zijn dat ze blijven zitten of zo'n probleem gaan vormen dat ze naar een speciale school moeten.

Ondanks al hun inspanningen is de medische wetenschap er niet in geslaagd de oorzaak van hyperkinesie nauwkeurig vast te stellen. De oorzaak ervan heeft men toegeschreven aan cerebrale pathologische condities, de gevolgen van hersenontsteking, zuurstofgebrek bij geboorte en erfelijkheid. Recentelijk heeft de gedachte postgevat dat de oorzaak op het vlak van de chemische pathologie kan liggen.

Hoewel men de oorzaak van hyperkinesie niet nauwkeurig heeft kunnen vaststellen, waren degenen die zich met het probleem bezighielden in de wolken toen per ongeluk een ogenschijnlijke oplossing voor het probleem ontdekt werd. Men kwam erachter dat amfeta-

UW LEVENSWIJZE IS DE ENIGE RELIGIE

Patrick A. Parnell

DE RITEN en dogmas der kerken hebben voor miljoenen mensen hun betekenis verloren. Morele voorschriften waar men zich door de eeuwen heen aan gehouden heeft, worden thans ter discussie gesteld.

Luister eens een ogenblik naar deze tegenstrijdige meningen: „Homosexueel zijn is o.k.” „Het huwelijk is heilig.” „Blijf vrijgezel en leve de lol.” „Ik wil huisvrouw worden.” „Waarom zou ik trouwen en een goede verhouding verknoeien?” „Voorechtelijke sex met liefde is goed.” „Sex is alleen voor gehuwden.”

„Abortus op verzoek.” „Abortus is moord.” „Marihuana moet gelegaliseerd worden.” „Marihuana leidt tot heroïneverslaving.” „Drinken is zonde.” „Doorzakken in het weekend is leuk.” „Drink met mate.”

„Ik ben katholiek.” „Ik ben protestant.” „Ik ben boeddhist.” „Godsdienst is opium voor het volk.” „Ik denk dat God een mythe is.” „Ik ben er niet zeker van dat God bestaat.” „De westerse leefwijze is de beste.” „Het communisme heeft de oplossing voor alle problemen.”

Een crisis in levensstijl

Te midden van een dergelijke verwarring op het gebied der zeden, theologie en politiek, hebben vele mensen, net als die ene student, een nieuwe leus aangenomen: „Mijn levenswijze is de enige godsdienst”. Als je opvattingen goed zijn — en dát is een heel probleem op zichzelf — dan is hoe *jij* leeft de enige, ware godsdienst, zelfs als het lijnrecht tegen het gevestigde denken ingaat.

Maar we blijven nog steeds met een

probleem zitten. Welke *norm* kunnen we hanteren om te bepalen hoe we moeten leven? We kunnen beslist niet iedereen zijn eigen gang laten gaan! Wij willen niet dat moordenaars, gangsters en dieven hun gang gaan m.b.t. *ons*.

Als we deze uitspraak dat „je eigen levenswijze de enige godsdienst is”, aanvaarden, moeten we de een of andere norm hebben om gedrag, dat andere mensen schade kan berokkenen, illegaal te verklaren. Maar welke autoriteit moet het juiste patroon voor ons leven uitstippelen en op welke wijze?

Moeten we terugkeren naar de zogenaamde goede oude tijd toen de puriteinse ethiek verondersteld werd de toon aan te geven? Het is natuurlijk de vraag of die oude tijd werkelijk zo goed was en of de meeste mensen wel zo puriteins waren.

Laten we een vluchtige blik werpen op wat er gebeurd is met de godsdienst, de enige maatschappelijke eenheid die beweert een pakket morele en wettelijke normen te bezitten.

De kerk in de wereld

De kerk in de westerse samenleving is een grensgeval geworden. Bij de overweldigende meerderheid der mensen bestaat er eenvoudigweg geen verband tussen het al dan niet naar de kerk gaan en de manier waarop zij hun leven inrichten. Kerken zijn maatschappelijke instellingen geworden; de menselijke opvattingen over God en moraal zijn gebaseerd geraakt op bestaande maatschappelijke situaties. De moderne mens heeft zijn kerken en zijn God getransformeerd

naar *zijn* gelijkenis. De ongelofelijke pluriformiteit van kerken en sekten staat rechtstreeks in verband met het maatschappelijk, cultureel en ideologisch niveau, waarop men zich bevindt, niet noodzakelijkerwijs met het persoonlijk *engagement* met betrekking tot hoe men leeft.

Het religieuze denken en doen hebben alle belangrijke morele betekenis verloren. (Hierbij wordt ervan uitgegaan dat zij deze hoedanigheid in het verleden wél bezaten.) Iemand zou kunnen zeggen dat hij in God gelooft — en dat kan waar zijn. Maar slechts zelden wordt het menselijk leven gemotiveerd door enige fundamentele norm die niet uit het individu zelf voortkomt. Mensen kunnen andere mensen helpen, maar dan gebeurt dat omdat *zij* dat willen. Het idee van enigerlei permanente morele voorschriften wordt niet algemeen aanvaard. Naar de kerk gaan zegt niets in termen van het bepalen van het moreel gedrag van de parochianen of gemeenteleden. Het is mogelijk dat er absoluut geen verband bestaat tussen de filosofische en morele eisen van een bepaalde kerk (het is mogelijk dat er inderdaad geen duidelijke eisen zijn) en de daden van het individu.

Te belijden in God te geloven, betekent niets in een wereldlijke samenleving. Als iemand zegt: „Ik geloof in God”, impliceert hij dat hij de zedelijke leerstellingen van die God onderhoudt. Dit is evenwel niet noodzakelijkerwijs het geval in een wereldlijke samenleving. De samenleving, niet de godheid die men belijdt, bepaalt vaak een gedragslijn.

In voorbije eeuwen hebben religies met wisselend succes gepoogd hun

oordeel uit te spreken over moreel gedrag. Vaak lukte het hun alleen maar mensen te onderdrukken. Thans zijn de kerken gaandeweg afschaduwingen geworden van de gewoonten van hun tijd. Geleidelijk, aarzelend — maar constant — zijn ze gedwongen geworden veranderingen te onderschrijven. Geen enkele benadering — noch het ouderwetse dogmatisme noch de hedendaagse verwarring — schijnt de mensheid werkelijk geholpen te hebben.

Weinig mensen aanvaarden goddelijke leiding

Het doet echter vreemd aan, te zien hoe religieuze restanten nog in onze ceremonies en instellingen blijven voortbestaan.

In Engeland kroont de aartsbischop van Canterbury de vorst nog tot *Defensor Fidei* — verdediger des geloofs. Hij of zij is slechts vorst of vorstin bij de gratie Gods. In de Verenigde Staten wordt de president, met zijn hand op een Bijbel, geïnstalleerd door een eed die hem afgenomen wordt door de president van het Hooggerechtshof. Maar slechts weinig burgers nemen hun eden serieus in de ultieme theologische zin. Zoals de theoloog Harvey Cox schreef: „Niemand regeert krachtens goddelijk recht in een wereldlijke samenleving”.

Naar de kerk gaan kan ook beschouwd worden als een persoonlijke, niet waarlijk religieuze behoefte. Vaak doet het er niet toe naar welke kerk u gaat, als u maar gaat. En als het er niet toe doet naar welke kerk u gaat, maakt het kennelijk weinig uit wat de morele en theologische leerstellingen van die kerk zijn.

Maar als het aankomt op de essentie van menselijke bevindingen, zijn slechts weinig mensen het met elkaar eens over welk soort leven een mens behoort te leiden. Bij een Duits onderzoek, waarvan in *Der Spiegel* melding wordt gemaakt, waren bijvoorbeeld zowel katholieken als luthersens merendeels van mening dat kuisheid voor het huwelijk niet noodzakelijk was (70%). Maar wie heeft er gelijk — de meerderheid van 70% of de minderheid van 30%?

Bij een ander onderzoek werden

vrouwelijke studenten aan vier universiteiten in vier landen ondervraagd. Ongeveer 68% van de Canadese, 78% van de Noorse, 83% van de Duitse en 86% van de Engelse meisjes keurden voorechtelijke sex goed als de betrokken personen „een verhouding hadden die rustte op liefde, bescherming, trouw en vertrouwen”, en die „wat leeftijd en gevoelens betreft volwassen” waren.

Onder andere omstandigheden echter, zoals een verhouding waarbij geen liefde aanwezig is, zou een groter aantal meisjes voorechtelijke sex kunnen afkeuren. Maar jongens zouden de situatie weer anders kunnen bezien; ouders op weer een geheel andere manier. Wie moet uitmaken of voorechtelijke sex goed of slecht is? Maakt het werkelijk wel enig verschil? Ten slotte is sex niet uit het menselijk leven weg te denken. Wij moeten weten wat goed is, zo er iets te weten valt.

Als jouw levenswijze de enige godsdienst is, is onthouding van of deelname aan voorechtelijke sex dan „godsdienstig”?

Meningen, meningen en nog eens meningen

Dergelijke verschillen van mening over hoe men moet leven, dringen door tot in zeer belangrijke terreinen.

Bij een enquête gehouden door Gallup International waren 40% van de Amerikanen vóór, en 50% tégen een wet die het vrouwen toe zou staan naar een arts te gaan om op elk willekeurig moment gedurende de eerste drie maanden een zwangerschap te laten onderbreken. Wie heeft er gelijk? Moet abortus onder die omstandigheden toegestaan worden of niet?

Een andere strijdvraag is het gebruik van marihuana. In een enquête werd Canadezen gevraagd: „Men heeft voorgesteld gevangenisstraffen op het in bezit hebben van marihuana te vervangen door boetes. Bent u het daar al of niet mee eens?”

Ongeveer 41% van de Canadezen was er voor en 45% tegen, terwijl 14% geen mening had. Wie heeft er gelijk — zij die het goed- of die het afkeurden? Als wij proberen uit te

maken hoe wij moeten leven, wat is dan de maatstaf waarnaar wij ons moeten richten?

Welke maatstaf?

Als er één of andere betrouwbare handleiding voor het menselijk leven bestaat, moet die betrekking hebben op ons voortbestaan en geluk in dit leven; het moet niet alleen maar een stok zijn om er posthuum aan gene zijde van het graf mee te straffen. Wij hebben een moraal nodig waarop men meer kan vertrouwen dan een die alleen maar zegt: „Doe dit of dat omdat ik het zeg!” of „Dat zijn de normen van de samenleving!”

Staan we dan in moreel opzicht voor een blinde muur? Is de mensheid aan zichzelf overgelaten, en kan iedereen doen wat hem goeddunkt?

De lezer die *De ECHTE WAARHEID* reeds enige tijd leest, weet dat dit tijdschrift erkent dat er een handleiding bestaat, die de mensen voorhoudt hoe ze hun leven moeten inrichten. Gelukkig is die ene vrijheid van keuze nog open voor de mens. Wij kunnen ons nog steeds afvragen of er een opperwezen bestaat dat de mensheid geschapen heeft. Zou het uiteraard, als er zo'n wezen bestaat, niet logisch geweest zijn dat hij een soort handleiding — ethische voorschriften — aan zijn schepping gegeven had? Een gedeelte van die handleiding zou zeker wetten en bepalingen bevatten om het menselijk gedrag zodanig te leiden dat het voor de meeste mensen het maximale welzijn tot positief gevolg zou hebben.

In de christelijke wereld wordt dat opperwezen „God” genoemd. En, hoe ongelofelijk het ook lijkt, de meeste mensen beweren nog in Hem te geloven ook — ondanks een wereld die geheel en al materialistisch is geworden.

In de Verenigde Staten beweren 97 van de 100 mensen in God te geloven. Aldus een door Gallup International georganiseerde enquête, die in 1969 gepubliceerd werd. Andere soortgelijke enquêtes en onderzoeken tonen aan dat in sommige streken het geloof aan God wel kan oplopen tot 99,5% van de ondervraagden.

Paradoxaal genoeg behoren de

Amerikanen tot de volkeren die het meest in God geloven, als we alleen afgaan op het gemakkelijk gegeven bevestigende antwoord op deze algemeen gestelde vraag. Toen Gallup International Amerikanen betreffende de vraag: „Gelooft u in God?” vergeleek met meer dan 10 000 mannen en vrouwen in tien Westeuropese landen, werd het volgende resultaat verkregen:

	Ja%	Neen%	Geen mening%
Griekenland (Athene)	96	2	2
Oostenrijk	85	10	5
Zwitserland	84	11	5
Finland	83	7	10
West-Duitsland	81	10	9
Nederland	79	13	8
Engeland	77	11	12
Frankrijk	73	21	6
Noorwegen	73	12	15
Zweden	60	26	14

Zelfs in Zweden beweerde de meerderheid van de bevolking in 1969 nog in het bestaan van God te geloven. In de meeste westerse landen bezit de overweldigende meerderheid van de ondervraagden dit geloof.

Terug naar de grondbeginselen

Laten wij als uitgangspunt dit verbazingwekkende feit aannemen: 97% van alle Amerikanen en een meerderheid van de inwoners van al deze landen zeggen dat ze in het bestaan van God geloven. Zou het mogelijk zijn dat, als God bestaat, Hij misschien een maatstaf voor gedrag en een levenswijze geopenbaard heeft?

Aangezien de meeste lezers van dit artikel eveneens zouden zeggen dat ze in God geloven, zouden we dit feit als waar mogen aannemen. Er is echter één probleem. Het woord „God” betekent, evenals „kapitalist” en „communist”, veel verschillende dingen voor verschillende mensen. Volgingen van de islam, het boeddhisme, sjintoïsme, hindoeïsme en christendom hebben allemaal verschillende opvattingen van „God”.

Wij moeten voor een ogenblik al deze opvattingen ter zijde schuiven. Dit artikel zal het vanaf dit punt niet langer over de traditionele godsideaal van het christendom hebben. Waarschijnlijk zouden veel mensen beter een geheel nieuwe term kunnen

gebruiken, maar dat zou de zaak alleen nog verder verwarren.

Laten we in ieder geval de situatie vanuit een ander gezichtspunt beschouwen. Houd de godsideaal en het ideaal van de een of andere morele maatstaf van een willekeurige, traditionele godsdienst, hetzij christelijk of andersdenkend, van elkaar gescheiden. En beschouw de Bijbel als een mogelijke bron die deze essentiële wijsheid bevat.

Er wordt uiteraard in dit boek op vele plaatsen aanspraak op gemaakt dat het de geopenbaarde gedachten van een opperwezen bevat. In het boek Deuteronomium uit het Oude Testament vinden wij b.v. de volgende woorden:

„Indien gij dan aandachtig luistert naar de stem van de Heer, uw God, en al zijn geboden, die ik u heden opleg, naarstig onderhoudt, dan zal de Heer, uw God, u verheffen boven alle volken der aarde. De volgende zegeningen zullen alle over u komen en uw deel worden, indien gij luistert naar de stem van de Heer, uw God:

„Gezegend zult gij zijn in de stad en gezegend op het veld.

„Gezegend zal zijn de vrucht van uw schoot, de vrucht van uw bodem en de vrucht van uw vee: de worp van uw runderen en de dracht van uw kleinvee. . .

„De Heer zal over u de zegen gebieden in uw schuren en in alles wat gij onderneemt; Hij zal u zegenen in het land dat de Heer, uw God, u geven zal. . .

„De Heer zal zijn rijke schatkamer, de hemel, voor u openen om op zijn tijd de regen voor uw land te geven en al het werk uwer handen te zegenen. . . (Deuteronomium 28:1-12. Alle aanhalingen zijn afkomstig uit de *Nieuwe Vertaling*).

Dit zijn toch werkelijk fabelachtige beloften! Leefbare steden en leefbare boerderijen. Geen doodgeborenen. Volop vee om in sappige biefstukken omgezet te worden. Graan in overvloed voor iedereen. Menselijke behoeften en verlangens bevredigd.

Praktische gedragsregels

De geboden of moraal van deze God waren praktisch — zij sloegen op de alledaagse behoeften van de ingeze-

tenen. „Indien gij luistert. . .” dan is geluk uw deel. Deze God verschaftte een antwoord op de vraag: hoe kan ik weten dat een bepaalde levenswijze mij het geluk zal brengen waarnaar ik verlang? Het bewijs was, om zo te zeggen, proefondervindelijk. Als de ingezetene luisterde en de morele en maatschappelijke gedragsregels van deze God opvolgde, zou het leven overvloedig en gelukkig zijn. Als de gedragsregels niet nagekomen werden, dan zouden andere consequenties, zeer onaangename consequenties, het gevolg zijn.

Deze God bood aan zijn manier van leven te volgen of deze te verwerpen ten gunste van persoonlijke gedragsregels. Maar Hij legde wél de nadruk op de gevolgen: „Ik neem heden de hemel en de aarde tegen u tot getuigen; het leven en de dood stel ik u voor, de zegen en de vloek; kies dan het leven, opdat gij leeft, gij en uw nageslacht, door de Heer, uw God, lief te hebben, naar zijn stem te luisteren en Hem aan te hangen. . .” (Deuteronomium 30:19-20).

In een wereld waar vele godsdiensten, maatschappelijke groeperingen en moraalpredikers het individu aan zich pogen te binden, is het van wezenlijk belang dat iedereen het voor zichzelf nagaat. Zou de Bijbel uiteindelijk toch het Woord kunnen zijn van een opperwezen, dat werkelijk de mensheid schiep?

Wij stellen slechts een rhetorische vraag, opdat iedere lezer dit voor zichzelf kan overwegen. Het moet iedereen duidelijk zijn dat dit tijdschrift erkent dat zo'n God bestaat en dat Hij vele positieve beloften doet aan het individu.

Indien de moderne wetenschap de door mensen uitgedachte godsdienst en het bijgeloof uit de wereld heeft geholpen, dan is dat in vele opzichten een weldaad voor de mensheid geweest.

Het is nu tijd om op logische wijze en met open oog te zoeken naar wat de moderne wetenschap niet kan verschaffen — het duidelijke en eenvoudige woord voor onze tijd van een opperwezen — een woord, waarop ieder van ons zijn gedrag zou moeten baseren en waarnaar wij zouden moeten leven. □

wat onze lezers schrijven

Katholicisme

„Zijn sommige mensen werkelijk van mening dat de Katholieke Kerk tot ondergang gedoemd is om redenen van wat er in een of twee landen aan de hand is? De geschiedenis verhaalt wat er in Engeland onder Hendrik VIII voorviel. De Kerk bleef bestaan, ondanks het feit dat veel mensen de marteldood stierven. Het bloed van de martelaren is het zaad van het geloof...”

Charles L.,
Mineola, Long Island, VS

Oliecrisis

„Veel meer mensen zouden uw blad moeten lezen, want het behandelt punten waar andere tijdschriften maar stiltejes over zwijgen.

„Neem de oliecrisis. Het is dringend nodig dat aan gemeenschappelijke projecten wordt gewerkt. Alle staatshoofden moeten dringend wakker geschud worden. Velen begrijpen de ernst van de toestand niet. Wij staan inderdaad voor een decade van beproevingen en beroeringen en de meeste mensen leven onverschillig verder.”

G.D.,
Handzame, België

• *De toestand is inmiddels zo erg geworden dat de regeringen nu inderdaad de koppen bij elkaar steken om te zien wat er gedaan kan worden.*

Bemoediging

„In deze tijd waarin men het gevoel krijgt dat er ratten uit de riolen komen om alles, ook wat goed is en blijft, uit te hollen en weg te vreten, vormt uw periodiek in ieder geval een lichtbak en steunpunt voor zeer velen.

„Het doet goed te kunnen constateren dat er nog een krachtige stroming tot uiting wordt gebracht, die onversaagd, open en eerlijk, moedig en volhardend standhoudt, en verdedigt wat ook thans nog edel, goed en waarheid is.

„Het bemoedigt te weten dat u miljoenen mensen bereikt, die ontvankelijk zijn voor de inhoud van uw periodiek. Uw blad is ook dringend nodig om het moedeloze besef te verdringen dat wij — het gewone, nog goedwillende volk — in de steek worden gelaten door hen, van wie wij juist nu het moedige voorbeeld zouden kunnen verwachten.

„Voor ontelbaar velen 'die het niet meer zien' is voorbeeld en bemoediging, daadkracht en moed thans meer dan ooit noodzakelijk.”

J.C.,
Brunssum

„Blij ben ik dat ik vanaf juli 1973 uw uitgave *De ECHTE WAARHEID* ontvang! Waarom? Misschien omdat ik hoe ouder ik word (ben thans 48 jaar) steeds minder

van de mens en onze gehele samenleving begrijp. En misschien ook omdat de mens teveel aan zichzelf en de wereld gehecht is.

„Zelf weet ik het op het ogenblik niet waar ik het zoeken moet en toch boeit de mens me in hoge mate en is mijn geestelijke honger groot.

„Daarom hoop ik *De ECHTE WAARHEID* nog lang te mogen ontvangen, want het blad wijst me in veel dingen de goede weg!”

J.v.D.,
Amsterdam

Gods Woord

„Als katholiek stond ik aanvankelijk zeer skeptisch tegenover uw uitleg, maar uw tijdschrift leidde mij tot de Bijbel, die ik me zelfs eerst nog moest aanschaffen! Nu moet ik erkennen dat sommige dingen die ik tot dusver eenvoudig als geloofswaarheid aangenomen had, bij mij gecorrigeerd dienen te worden. Ik heb echter geleerd dat Gods Woord de absolute waarheid is, en dat die in de Bijbel te vinden is.”

Alfred Sch.,
Böhringen, Duitsland

„Reeds een jaar mogen wij *De ECHTE WAARHEID* van u ontvangen. Daarvoor onze hartelijke dank. Zeer knap en deskundig vinden wij de artikelen die zo veelzijdig door u gepubliceerd worden, steeds uitgaande van de basis 'de echte waarheid' — de Bijbel.”

G.v.H.,
Sprang-Capelle

„Dat ik u een brief schrijf komt omdat ik de laatste tijd met zeer veel mensen in contact kom die volledig achter hun geloof staan, en ik dan bij mijzelf toch wel ontzettend veel tekortkomingen ontdek. Een van die mensen vertelde me dat ze zelf heel veel leerde en kennis opdeed door het lezen van *De ECHTE WAARHEID* en de *SCHRIFTELIJKE CURSUS*. Naar aanleiding daarvan zou ik u willen vragen of u zo vriendelijk zou willen zijn ook mij deze publikaties toe te sturen.”

G.H.,
Bolsward

Vraagtekens

„Uw blad heeft mij ertoe gebracht het vroeger geleerde opnieuw vanuit een ander standpunt kritisch te overdenken, zowel op natuurkundig als op religieus terrein.

„U zult het, hoop ik, kunnen begrijpen, dat ik bij sommige van uw artikelen mij nog kritisch opstel.

„De grote lijn echter, het religieuze en profetische 'leitmotiv' van uw blad, spreekt mij erg aan en zal zonder twijfel veel mensen ten goede beïnvloeden.

„U kunt mij een groot plezier doen door mij de boekjes *Waartoe bent u geboren?* en *De ideale wereld van morgen* te zenden. Mogelijk vallen dan weer enige vraagtekens weg.”

G. de L.,
Oegstgeest

De Echte Waarheid

„Enige maanden ontvang ik nu uw maandblad *De ECHTE WAARHEID*. De helderheid waarmee de artikelen geschreven zijn, de keuze van de artikelen — sociaal, religieus, economisch, politiek — en de grote uitgebreidheid van de behandeling met veel achtergrondinformatie, hebben mij zeer getroffen. Het is een uitstekend blad, o.a. ook voor dispuutsgroepen, waarvoor ik het herhaaldelijk gebruik heb.

„Bovendien is bij mij de vraag gerezen hoe u — en met u de wereldwijde organisatie — dit blad gratis kunt verstrekken, n.b. zonder reclame! Gaarne zou ik een druppel op de gloeiende plaat willen storten en bijgevolg verzoek ik u om toezending van uw gironummer.”

J.Th.v.S.,
Cuyk

„Onlangs kwam ik toevallig in contact met een exemplaar van *De ECHTE WAARHEID*. Dit tijdschrift heeft mij bijzonder aangetrokken door de ruime informatie die op een christelijke manier wordt geïnterpreteerd. Dit overzicht van het wereldgebeuren is niet alleen een interessante aanvulling van kennis en wetenswaardigheden, maar de manier waarop het wordt gepresenteerd geven aan het tijdschrift een onschatbare waarde.”

D.V.,
Sint-Kruis, België

„Zeer gaarne zal ik uw periodiek blijven ontvangen. Mag ik van de gelegenheid gebruik maken om naast uitdrukking van mijn waardering voor uw artikelen — als oud-hoofdredacteur van enige gerenomeerde bladen — u te complimenteren met de uitstekende verzorging naar layout, typografie en afwerking? Ook dat mag wel eens gezegd worden!”

J.H.F.,
Den Haag

„Heel graag zie ik ook de komende 12 maanden de toezending van uw mooie blad tegemoet. Ik heb er reeds veel uit opgestoken. 't Is ook voor niet gestudeerde mensen, waar ik toebehoor, heel goed te begrijpen en 't verschaft je inzicht in veel ingewikkelde internationale problemen en situaties.

„Van de gelegenheid gebruik makend, verzoek ik u vriendelijk om toezending van de *SCHRIFTELIJKE CURSUS* van Ambassador College, zoals die in het septem-bernummer aangekondigd werd.”

S.S.,
Harlingen

EURONIEUWS



• Op komst: een Europese kernmacht

Komt er een gecentraliseerde Europese regering? Een Europese kernmacht? Een Europees vredesleger voor het Midden-Oosten, waarin eenheden van het Westduitse leger opgenomen zijn?

Dergelijke vragen worden tegenwoordig in de Europese hoofdsteden meer en meer gesteld, gestimuleerd door de opzienbarende gebeurtenissen van de afgelopen 3 maanden.

Europa stond er als een machteloze toeschouwer bij toen de twee supermachten, de Verenigde Staten en de Sowjet-Unie, de wereld op het randje van een kernoorlog brachten tijdens de vierde oorlog in het Midden-Oosten. Voor de Europeanen waren de volgende twee factoren in het bijzonder alarmerend: 1. Amerika had, om welke reden dan ook, haar Europese bondgenoten pas enkele uren nadat haar wereldomvattende, nucleaire alarmfase was afgeroepen, hierover ingelicht, en 2. Rusland heeft, volgens betrouwbare inlichtingen, tijdens de oorlog twintig van kernkoppen voorziene geleide projectielen van het type „Scud” naar Egypte verscheept. Met deze wapens, waarvan aangenomen wordt dat ze nog steeds in Egypte zijn, hoewel ongetwijfeld onder strikte Russische controle, kunnen alle Israëliëse steden bereikt worden.

De Franse minister van Buitenlandse Zaken, Michel Jobert, heeft Washington en Moskou ervan beschuldigd „Europa honds opzij te hebben geschoven” tijdens de crisis, en het behandeld te hebben „alsof het niet bestond”.

Willy Brandt ging nog een belangrijke stap verder in zijn toespraak voor het Europese Parlement te Straatsburg op 13 november. De crisis in het Midden-Oosten had duidelijk aan het licht gebracht dat de landen van Europa niet in staat waren op eigen kracht te handelen, aldus Brandt. Slechts de vorming van één EEG-regering, niet een vaag begrip van een „Europese Unie”, zou dit tot stand kunnen brengen. Lid-staten, aldus Brandt, moeten hun individuele soevereiniteit overdragen aan zo'n regering op de belangrijke gebieden van „buitenlandse politiek en, logischerwijs op den duur, van veiligheidskwesties”.

Acht dagen later, als het ware om de oproep van Brandt voor een op zichzelf staand en krachtig Europa verder uit te dragen, kwamen parlementsleden van zeven Westeuropese landen bijeen in Parijs voor een zitting van de Westeuropese Unie. Zij besloten er bij hun regeringen op aan te dringen de eerste stappen te nemen voor de

formatie van een Europese kernstrijdmacht. Zo'n macht, zeiden zij, was nu noodzakelijk geworden gezien de groeiende macht van Rusland en de afnemende Amerikaanse superioriteit inzake kernwapens.

De parlementsleden stemden voor de vorming van een Westeuropese kerncommissie. Zo'n stap zou hopelijk de samenvoeging van Britse en Franse kernwapens op gang brengen in een nieuw defensie-ontwerp binnen het kader van het Atlantisch bondgenootschap. In een toespraak tot de WEU-leden beklemtoonde de Franse minister Jobert de voortdurende loyaliteit van zijn land aan het Atlantisch bondgenootschap, maar niettemin benadrukte hij tegelijkertijd de „noodzaak voor Europa de verantwoordelijkheid voor zijn eigen defensie op zich te nemen”.

Een krachtige, centrale Europese regering te zamen met een militaire strijdmacht die vereist is voor een eigen defensie van Europa, zijn begrippen die praktisch onafscheidelijk met elkaar verbonden zijn. „Ik kan me niet voorstellen,” zei Brandt in juli, „dat men een Europese nucleaire macht in het leven kan roepen, zonder een Europese regering te hebben die daarover zeggenschap heeft” („Vooruitlopend Nieuws”, november 1973).

Europa kan niet altijd de rol blijven spelen van toeschouwer in het Midden-Oosten of in welk gebied ook dat essentieel is voor haar voortbestaan. In een recente zitting van het Westduitse kabinet, suggereerde Walter Scheel, minister van Buitenlandse Zaken, dat mogelijk te zijner tijd een „Europees vredesleger” nodig zou zijn om de Arabisch-Israëliëse grenzen te bewaken. Bonn, zo verzekerde hij, zou bereid moeten zijn om voor zo'n „Europees woestijnleger” troepen af te staan.

Volgens verslagen van deze kabinetszitting die in *Der Spiegel* verschenen, maakte kanselier Brandt snel een eind aan de discussie. Het is duidelijk dat zelfs een „neutraal” Europees vredesleger met ook Westduitse soldaten, politiek een uiterst gevoelige zaak zou kunnen zijn. Desalniettemin weerspiegelen zowel de publieke toespraken als de persoonlijke gedachten van politici van naam de groeiende bezorgdheid van Europa over zijn toekomstige rol in het wereldgebeuren.

Gedurende de afgelopen dertig jaar heeft de redactie van *The PLAIN TRUTH* de komende nauwe betrokkenheid van West-Europa in het roerige Midden-Oosten voorspeld. De grondslag hiervoor is reeds gelegd.

— Gene H. Hogberg

Wij verzoeken onze lezers hun correspondentie te richten aan:

AMBASSADOR COLLEGE

Postbus 496

Arnhem

(Nederland)

BELANGRIJK: Opgave van adreswijziging graag zo spoedig mogelijk aan bovenstaand adres onder vermelding van het codenummer boven uw naam of, indien mogelijk, met insluiting van uw adresstrookje.

KOMENDE ARTIKELLEN



EEN NIEUWE PERIODE VAN VREDE?

Het streven naar een definitieve beëindiging van oorlogvoering blijft het duidelijkst omlind maar minst begrepen probleem aller tijden. Wat is daar de reden van?



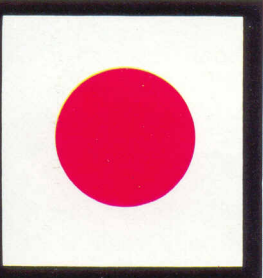
NIEUWE ROL VOOR HET VATICAN IN HET MIDDEN-OOSTEN?

De diplomatie die thans gaande is geeft het Vaticaan de kans een belangrijke rol te spelen in het vredesoverleg tussen Arabieren en Israeli's, en verhoogt tevens de roomse invloed in het Heilige Land.



RECONSTRUCTIE VAN 2000 JAAR GESCHIEDENIS — DEEL 2

Opgravingen nabij het tempel terras te Jeruzalem onthullen hoe de stad in de periode van de laat-romeinse tijd tot de vroegste Arabische tijd eruitzag.



JAPAN EN HET MIDDEN-OOSTEN

De economische overlevingskansen van deze levenskrachtige natie staan op het spel. Zal een herleefd militarisme in Japan hierop de reactie zijn?